

Scrierile complete ale

Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu

şi viaţa sa,
comentate
de către
ucenicul şi fiul său întru Domnul,
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş

Vol. 3
(primul caiet manuscriptic)

Teologie pentru azi

București
2010

Notă editorială

În volumul de față[1], ca și în următoarele 5 volume ale *Operelor complete*, vom edita și comenta conținutul caietelor sale manuscriptice, așa după cum l-am transcris după originale, uneori redându-l într-o formă adaptată.

Dumnezeiescul Ilie ne-a dăruit șase dintre caietele sale manuscriptice, rugându-ne *să alegem ceea ce dorim din ele* și *pe acelea să le publicăm*, lăsând astfel la latitudinea conștiinței noastre tot acest *drum spre public*.

Însă noi am redat întregul conținut al lor și am făcut comentarii extinse la ele, pe lângă textul ca atare prezentând și porțiune facsimilate ale caietelor.

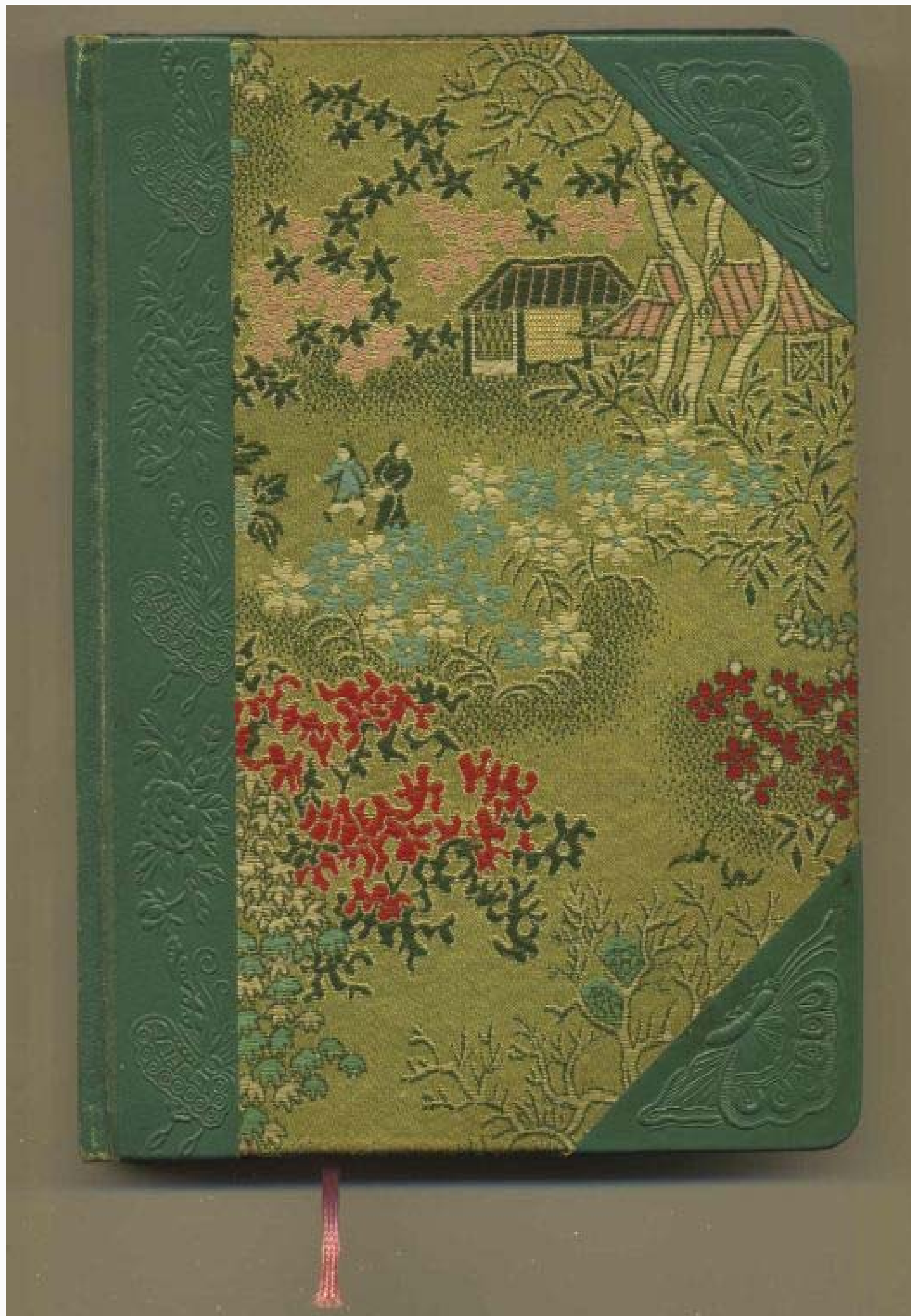
Tot acest proces de recuperare a textelor sale a fost unul anevoios și migălos în același timp, datorită scrisului său febril, pentru că manuscrisele sale sunt păstrate într-o stare foarte bună.

---

[1] Icoana de pe coperta de titlu e preluată din locația: http://www.rapa.robilor.4t.com/cgi-bin/i/images/10.jpg.

Primul caiet manuscriptic

(*Caietul chinezesc*)

„Je voulu mourir dans la guère,
Mais la mort n'a pas voulu de moi"[2].

It was the same for me[3].

---

[2] În franceză: *Eu am vrut să mor în război, dar moartea nu m-a vrut*. Nu știu de unde e citatul.
El a dorit să moară în al doilea război mondial...dar Dumnezeu l-a păstrat pentru a uimi o întreagă lume. A folosit acest citat pentru a se confesa.
[3] În engleză: *Același lucru s-a întâmplat cu mine*.

Editura *Românul*, Piaţa Universităţii 57, str. Calea Victoriei, nr. 133, et.3, sect. 1[4].

[4] Probabil una dintre editurile cu care a vrut să colaboreze pentru a i se tipări cartea cuprinsă în volumul 1 al ediției de față.

Scrisoarea – singura scrisoare – a Fericitului Dumitru Stăniloae către Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu[5]

Plicul:

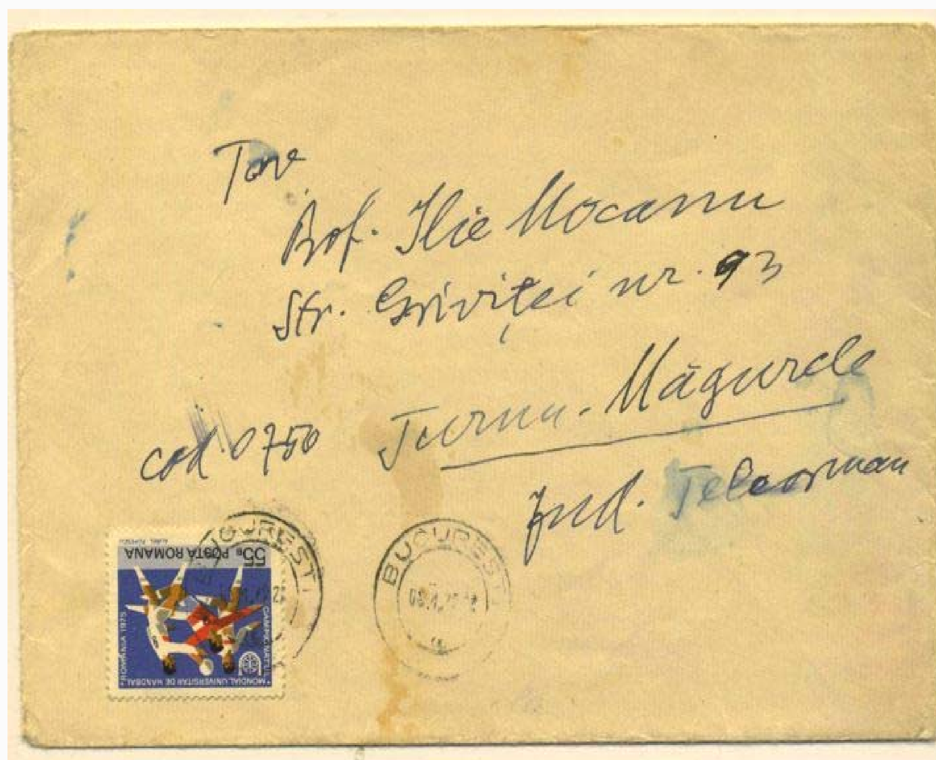
Expeditor…

Timbrul: de 55 de bani, cu campionatul mondial universitar de handbal-Râmnic 1975 iar ştampila de pe timbru: Bucureşti, 0812792…

Destinatar: Tov. Prof. Ilie Mocanu, Strada Griviţei nr. 93, Turnu Măgurele, Jud. Teleorman, cod. 0750, Of. Turnu Măgurele, 09017912.

[5] În acest volum, ca și în următoarele, am transcris nu numai caietele ca atare dar și filele separate atașate caietelor, păstrând locul unde autorul le-a lăsat, atunci când ni le-a dăruit integral.
Tocmai de aceea găsim inserată în primul caiet scrisoarea Fericitului Dumitru Stăniloae către sine, care, bineînțeles, e de sine stătătoare.

Tov.
Prof. Ilie Mocanu
Str. Griviței nr. 93
cod 0750 Turnu-Măgurele
Jud. Teleorman
POSTA ROMANA
BUCUREȘTI

TURNU-MĂGURELE

Bucureşti, 5.I.79

Stimate Domnule Profesor,

Am primit scrisoarea Dtale cu poemul adăugat. Poemul mi-a făcut impresia unei trăiri autentice în lumina dumnezeirii, întrucât seamănă mult cu cele ale Sf. Simeon Noul Teolog. Dar eu nu mă pot face judecător sigur al unor trăiri pe care eu însumi nu le am. Nu ştiu dacă versurile sînt expresia unei trăiri autentice sau rodul unei măiestrii poetice, rod agitat să se dezvolte şi prin unele lecturi. Ar trebui să vă cunosc bine, îndelung, să văd dacă viaţa Dvs

Conţinutul:

Bucureşti,
5 ianuarie 1979.

Stimate Domnule Profesor,

p. 1.

Am primit scrisoarea D-tale cu poemul adăugat[6].

Poemul mi-a făcut impresia[7] unei *trăiri autentice* în lumina Dumnezeirii[8], întrucât seamănă mult cu cele ale Sf. Simeon Noul Teolog.

Dar eu nu mă pot face *judecător sigur* al unor trăiri pe care eu însumi nu le am.

Nu ştiu dacă versurile sunt expresia unei *trăiri autentice* sau modul unei *măestrii*[9] *poetice*; mod ajutat să se dezvolte şi prin unele lecturi.

Ar trebui să vă cunosc bine, îndelung, să văd dacă viaţa Dv.

---

[6] Dumnezeiescul Ilie nu mi-a vorbit niciodată despre *conținutul scrisorii* trimise Fericitului Dumitru Stăniloae și nici nu mi-a spus dacă mai are o copie a ei, ci mi-a vorbit doar despre *numele poemului* trimis.
Din păcate nu mai rețin, în mod exact, care a fost poemul pe care i l-a trimis, însă, cu siguranță, era vorba de un poem editat în volumul 1 al *Operelor complete*.

[7] A se observa faptul, că Fericitul Dumitru a înțeles acest lucru numai de la citirea unui singur poem al său și de la o singură scrisoare. El nu a cunoscut niciodată lucrurile pe care acum, în amănunt, vi le prezentăm. Și, cu toate acestea, a înțeles că e vorba, în cazul său, despre o trăire mistică extraordinară.

[8] În manuscris e fără majusculă.

[9] În loc de „măiestrii”.

dă un temei unor trăiri
autentice a stărilor pe care
le exprimați în ele. Și
nici atunci nu m-aș
încumeta să mă pronunț,
căci pt. aceasta mi-ar
trebui darul deosebirii,
pe care eu nu-l am,
ca pe un dar ferm și
sigur.
Dacă treci prin București,
poate ți-aș putea găsi
unele din primele 4 volume
ale Filocaliei.
Bunul Dumnezeu să te
călăuzească pe drumul
drept spre trăirea Lui.
Pr. D Stăniloae

p. 3. dă un temei unor *trăiri autentice* a stărilor pe care le exprimaţi în ele.

Şi nici atunci nu m-aş încumeta să mă pronunţ, căci pentru aceasta mi-ar trebui *darul deosebirii*, pe care eu nu-l am, ca pe un dar *ferm* şi *sigur*.

Dacă treci prin Bucureşti, poate ţi-aş putea găsi unele din primele 4 volume ale *Filocaliei*.

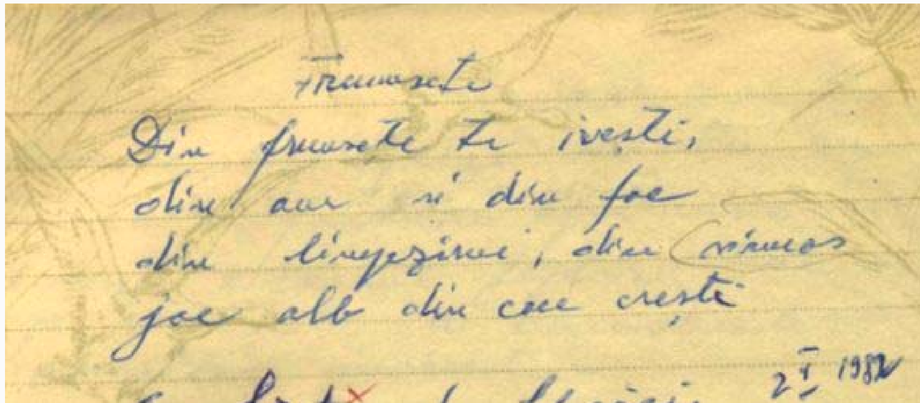
Bunul Dumnezeu să te călăuzească pe drumul drept spre trăirea Lui.

Pr. D. Stăniloaie[10]

(Scrisoarea e formată din 4 pagini, însă doar prima şi a treia sunt scrise. Scrisoarea e scrisă cu cerneală albastră iar scrisul e larg şi repezit. La Bucureşti s-au pus două ştampile.)

[10] Aceasta e semnătura originală a scrisorii, care acum este în posesia noastră.
Dumnezeiescul Ilie s-a bucurat nespus de cuvintele Dumnezeiescului Dumitru și a păstrat și mi-a transmis scrisoarea sa cu multă evlavie, așa după cum o păstrăm și noi.
Însă sunt încredințat de faptul că Fericitul Dumitru Stăniloae nu a intuit pe deplin (nici nu avea cum, fără a sta pe lângă el, fără a-l asculta și fără a-i citi opera) persoana și anvergura experienței Fericitului Ilie, pentru că s-ar fi legat o prietenie enormă între cei doi, care ar fi schimbat, într-un mod foarte pronunțat, perspectiva sa teologică.
Fericitul Ilie s-a retras însă, nu a vrut o discuție mai largă cu el, pentru că nu a dorit să îi facă probleme Fericitului Dumitru. În regimul comunist, doi foști deținuți politici nu aveau voie să comunice. Exista intrerdicție...
Dar el l-a citit pe Fericitul Dumitru în continuare, i-a aprofundat traducerile și opera până la sfârșitul vieții, cu care se simțea solidar și pe care am dezbătut-o adesea în întâlnirile noastre.

Frumusețe

[2 mai 1982]

2958. Din frumuseţe te iveşti[11],
din aur şi din foc,
din limpezimi, din sinuos;
joc alb, din care creşti.

2962. Cu braţe de flăcări,
cu zbor de uragane –
tu, suflete – avare,
de ceruri să te saturi[12].

2966. Şi nu te mai opreşti
de margini mari sau mici[13]
şi tot călătoreşti
în veci, să te ridici
spre Cel ce stă ascuns,
deşi nu Se ascunde![14]

---

[11] Te naști duhovnicește din frumusețea luminii dumnezeiești.

[12] Cel care Îl iubește pe Dumnezeu e *avar* de slava dumnezeiască, de vederi extatice. Pentru că el dorește să fie pentru veșnicie cu Cel pe care inima sa Îl iubește.

[13] Nu te mai uiți la lucrurile acestei lumi, fie ele *mici* sau *mari*, ci dorul tău este îndreptat numai spre El.

[14] O realitate extatică exprimată şi de Sfântul Dionisie Areopagitul.

2972. Dând infinite unde –
privirilor răspuns –
în inimă-L aud;
miresme-n simţ se lasă[15]
şi străveziu de crud
e cosmosul, mireasă.

2978. E Mirele pe-aproape
şi-n frăgezimi de zori,
pe'n lăcrimate pleoape…
Tărie[16], Te cobori!

2982. – Omule, realizează unitatea[17] cu
întreaga făptură, apoi urcă şi
creează altarul făpturii tale[18],
pe bolţile şi curcubeele
cerurilor necreate[19]!

2987. – În faţa luminii necreate, care
vine spre tine, aruncă ciotul
gândirii tale prin care ai urcat[20],
deschide braţele fiinţei tale,
bucură-te şi surâzi în zorile clare
şi trăieşte extazul.

2993. Văd trâmbiţele'n ceruri[21],
vulcani solari de slavă[22],
urcă'nvierea gravă
a lumii'n adevăruri!…

---

[15] În simțurile înduhovnicite de vederea slavei Sale.
[16] Se referă la Dumnezeu, Cel care Se face cunoscut nouă prin slava Sa.
[17] Împăcarea interioară.
[18] Crești duhovnicește prin nevoință și te fă un om plin de slava Sa!
[19] Pe care le poți vedea extatic.
[20] Renunță la ceea ce știi despre Dumnezeu și viața duhovnicească, prin care ai urcat până la vederea Sa și te lasă condus, de acum înainte, de lumina Sa, spre înțelegeri dumnezeiești, spre o înțelegere și închinare față de Sine mult mai proprii.
[21] Făpturi cerești.
[22] Dumnezeiască.

2997. – Omul e sursă[23], izvor prin care
spiritul „curge”[24], din interior spre în afară,
în universul creat.

[23] Alimentată de slava dumnezeiască.

[24] Ghilimelele ne aparţin. Ideea nu e că *spiritul* sau *sufletul* e de *esenţă materială*, un fel de apă care curge din trup, ci adevărul acestei expresii e acela, că viaţa duhovnicească a sufletului, lumina dumnezeiască, se revarsă *dinăuntru* spre *în afară*. Este exclusă aici așadar orice înţelegere a unei *amestecări panteiste* a *sufletului* cu *materia*.

Prin iniţialul Bing-bang[25] – după astronomia modernă – pe care eu îl identific cu „Fiat lux”[26] – vin infinituri ens[27]; în cercuri, linii, fulgere frânte, curbe, sfere, spirale care au evoluat în miriadele de forme…şi am fost azvârliţi[28] în viață şi răsărim*[29] în lumi şi universuri noi.

Iar ca să pătrundem acolo de unde am fost izgoniţi prin păcatul nostru e necesar ca să străbatem drumul înapoi.

Drumul spiritual[30] duce prin toate aceste infinit de diverse, mici şi gigantice forme, spre Unicul şi centralul punct, Care se descoperă înflorind creator; spre care mergând întinerim, încopilărim[31], înfrăgezim şi ne naştem apoi în Dumnezeu, fii eterni – ca să trăim, înviind din extaz în extaz, în Împărăţia Lui.

---

25 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Big_Bang.

26 „Să fie lumină” (Fac 1, 3). Expresie latină, *cf.* Vulgata.

27 Substantiv latin la neutru: *ens*, *-ntis* = *tot ce există*, *lucru*, *fiinţă*, *cf.* G. Guţu, *Dicţionar latin-român*, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, București, 1983, p. 400.

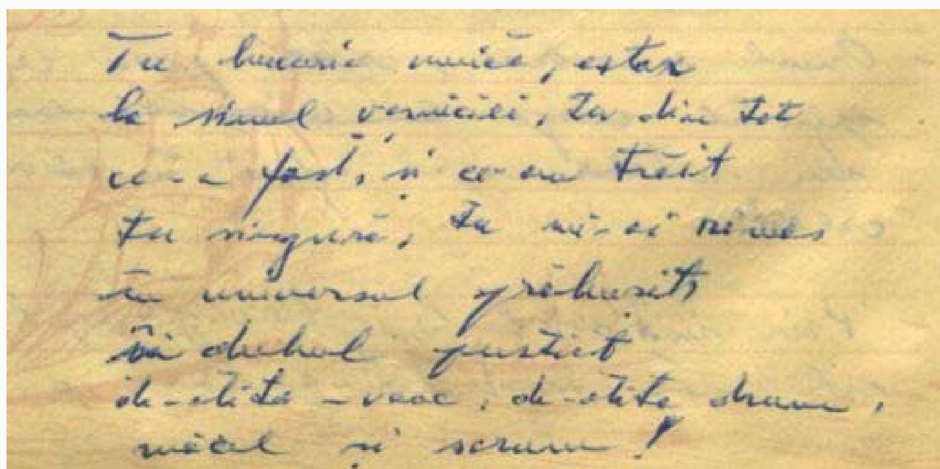
28 Ms: *asvârliţi*.

29 Semnul: „*” = reprezintă atenţionarea că acel cuvânt e mai mult *o aproximare*, decât *o certitudine*. Aceste cuvinte au fost îndelung studiate de către noi şi acesta e rezultatul ultim. Ilizibilitatea lor manuscriptică e foarte mare.

30 Ms: *spiritualul drum*. Există numeroase locuri în manuscrisele sale, unde topica limbii engleze, pe care el o preda, e resimţită foarte pronunţat.

31 E foarte frumos acest termen, pe care a trebuit să-l creeze pentru a exprima această nuanţă. Lumina dumnezeiască ne duce la copilăria adevărată, la curăţia inimii.

3000. Tu, bucurie unică, extaz,
la sânul veşniciei. Tu, din tot
ce-a fost şi ce-am trăit,
tu singură, tu mi-ai mai rămas[32];
în universul prăbuşit,
în duhul pustiit
de-atâta veac, de-atâta drum,
măcel şi scrum!

Tu bucurie unică, extaz
la sânul veşniciei, tu din tot
ce-a fost, şi ce-am trăit
tu singură, tu mi-ai rămas
în universul prăbuşit,
în duhul pustiit
de-atâta veac, de-atâta drum,
măcel şi scrum!

[32] Doar vederile extatice avute mai mă bucură în această viață...

Pe plan cosmic, cred că black-holes[33]-urile reprezintă polul negativ, neantul universului, opusul creaţiei, al vieţii.

Noduri, fântâni ale străvechiului neant; urme, mărturii şi avertismente pentru starea în care se va întoarce o parte a materiei. Este întunericul cel mai dinafară de lumina vieţii şi de Dumnezeu.

Chorm* – durează o trilionime de secunde, una din ultimele cărămizi ale materiei: particulă miracol, vrăjită.

I. Stănişoară – Vintilă Horea[34]

Universul este o maşină, un computer perfect programat care acţionează. Cine l-a programat? Heisenberg[35], Planck şi toţi marii fizicieni actuali cred.

Conform ultimelor cercetări, în atom, în profunzimea elementelor lui, *spiritul* se întâlneşte cu *materia*.

Ego[36]: se întâlneşte, de fapt, *lucrarea spiritului* cu *materia*; Dumnezeu rămânând superior, neconfundabil.

Elitele ştiinţei şi ale culturii actuale cred în Dumnezeu, pe când masele sunt necredincioase.

În secolul trecut masele erau credincioase, pe când la începutul secolului actual, savanţii începuseră să devină necredincioşi.

„Minunea”[37] de la Fatima, Portugalia.

Dacă Rusia nu se va reîncreştina va fi vai de noi, căci lumea a fost dată pe mâna celui rău.

Torino. Giulgiul lui Iisus[38] examinat de oameni de ştiinţă italieni şi de NASA. Ei au conchis că imprimarea s-a

---

[33]În engleză: *găurile negre*.

[34] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vintil%C4%83_Horia.

[35] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Werner_Heisenberg.

[36] Când apare acest „ego”, acest „eu” latin în text, acesta semnifică părerea sa despre o anumită problemă.

[37] Eu nu cred în „minuni” extra-ortodoxe şi de aceea am pus cuvântul între ghilimele. Învăţătorul a dat crezare acestui fapt la timpul respectiv.

produs printr-o deflagraţie a materiei în momentul Învierii* lui Iisus. Culorile nu sunt de origine pământeană (plante* etc.) (glande*…

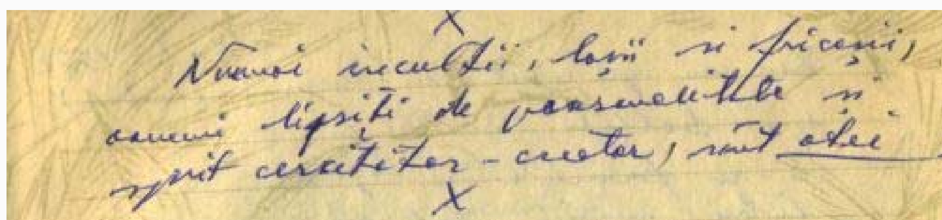
La Guadeloupe, în Mexic[39], la fel. Pelerina ţăranului pe care s-a imprimat chipul Fecioarei acum 300 de ani, durează şi azi, deşi – spun cei de la NASA[40] – că materialul pelerinii, în mod normal, ar fi trebuit să putrezească în 20 de ani[41].

În imaginea Fecioarei mărită de 2000 de ori, se văd şi azi chipurile celor prezenţi în momentul petrecerii „minunii”.

La radio Londra, W. Joung[42], întrebat de crede, a spus: „Nu cred, *ştiu* că Dumnezeu există!”.

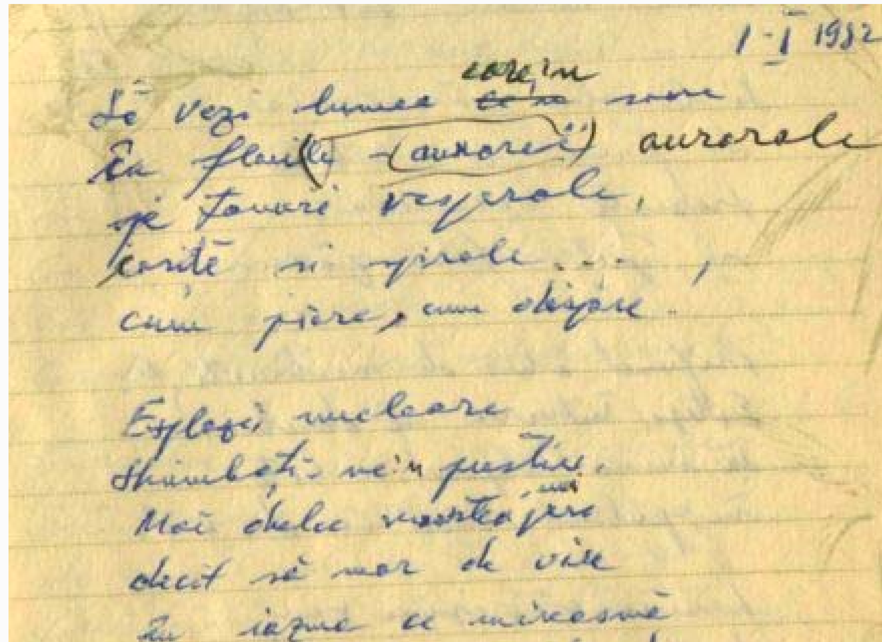
Acelaşi lucru îl mărturisesc şi eu însumi, de aproape 15 ani; din perioada închisorii.

Numai inculţii, laşii şi fricoşii, oamenii lipsiţi de personalitate şi spirit cercetător-creator sunt *atei*.

Numai inculţii, laşii şi fricoşii, oamenii lipsiţi de personalitate şi spirit cercetător-creator, sunt atei

[38] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Giulgiul_din_Torino.
[39] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Our_Lady_of_Guadalupe.
[40] Idem: http://www.nasa.gov/.
[41] Sunt reticent faţă de orice înseamnă „minune” în catolicism. Nu cred că există aşa ceva la ei. Harul dumnezeiesc nu poate lucra la eretici iar Prea Curatei nu-i plac cei care nu o cinstesc drept.
[42] Nu știm despre cine e vorba.

[1 ianuarie 1982]

3008. Să vezi lumea[43] care'n soare[44],
în flori aurorale,
pe tonuri vesperale[45],
cosiţe[46] şi spirale…
Cum piere, cum dispare!

3013. Explozii nucleare,
schimbaţi-ne'n pustiu!
Mai dulce moartea-mi pare,
decât să mor de viu,
în iazma[47] ce *mireasmă*
şi *slavă* se pretinde.

---

[43] Cerească, Împărăția lui Dumnezeu.
[44] În lumina dumnezeiască.
[45] *Vesperal* (adj.) = de seară, al serii.
[46] Forme asemănătoare părului împletit al fetelor.
[47] Miasma, putoarea, mirosul de nesuportat al ateismului comunist. Un cuvânt ce nu mai e de mult uzitat, dar care se mai păstrează încă în Teleorman, în limbajul celor bătrâni.

3019. Şi *noua stare* – plasma –
ce duhul ţi-l pretinde
să-l facă rob, să-l piardă;
robindu-l să te piardă,
în bezna[48] fără duh,
în mitul laşităţii,
minciunii, fărădelegii
scăldată'n linguşeli;
făţărnicii şi scârbe!…

[48] Ateistă.

[2 ianuarie 1982]

3028. Din nou spre cerul meu mă'ntorc[49],
Spre bolţile ce cresc;
Şi-n frumuseţe se topesc…
Culori mereu tot vin…

3032. Şi liniştea şi armonia
De forme şi cântări,
Trezeşte veşnicia
În spaţii fără zări[50].

3036. Profund abis de nestemate,
Extaze într-una îl deschid,
În inima sclipind, ce bate
În pulsul lumii noi din vid[51].

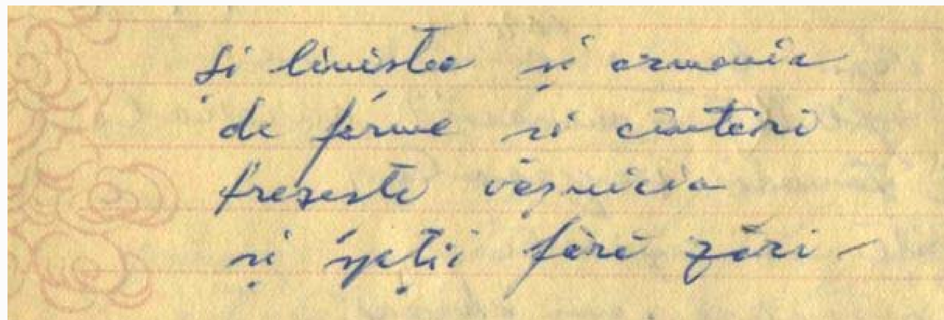
3040. Lumina vie[52], izvor viu
Dintru nimic apare'ntr-una,
În setea vie din pustiu,
Mi-astâmpără furtuna…

3044. În infinit se tot rotesc
Culori şi glasuri, melodii.
Sorbit de toate mă topesc,
Dar ochiul meu rămâne viu[53].

---

[49] Ms: *revin*. Mi s-a părut mult mai potrivită forma din textul de acum.
[50] În Ms, în afară de primul vers al acestei strofe, celelalte trei erau scrise fără iniţiale. Fiindcă doar aceste trei versuri erau scrise aşa iar celelalte versuri ale poeziei erau cu iniţiale, am uniformizat textul poetic, în ceea ce priveşte scrierea cu iniţiale.
[51] Lumina se vede în mijlocul întunericului, care e de fapt, lumină prea abundentă.
[52] Lumina dumnezeiască.
[53] Acest vers a fost haşurat în Ms, însă eu l-am redat în text, deoarece nu a mai pus un alt vers în locul acestuia iar poemul e format din strofe a câte patru versuri. Probabil a fost şters din cauza nepotrivirii de rimă şi nu pentru că nu ar reprezenta adevărul. „Viu" e redundant aici, pentru că apare şi în finalul versului prim, al strofei următoare.

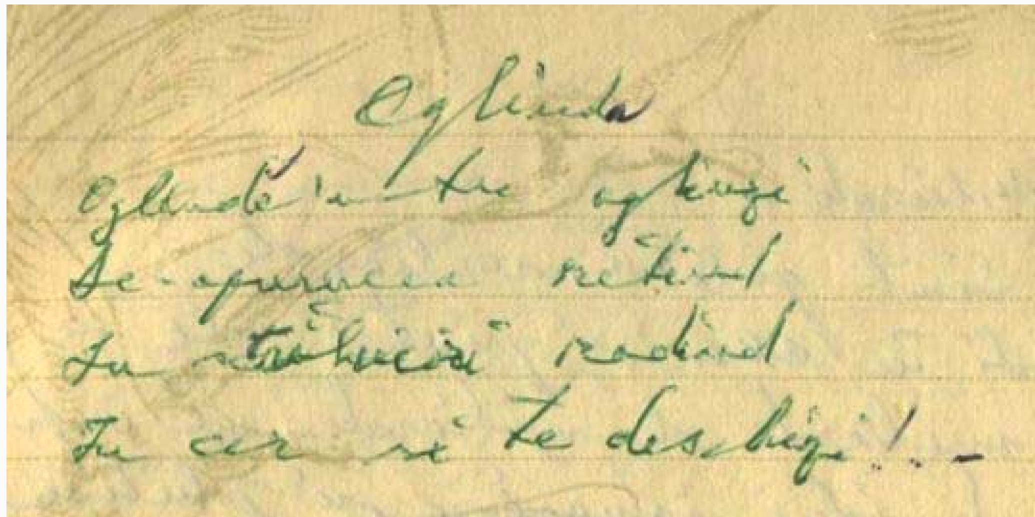
3048. Prin ochiul Tău[54] pururea[55] viu
Privesc şi-un alt ochi găsesc[56]
Şi tot mai pur de ger*, şi fin,
În alte ceruri poposesc.

[54] Prin lumina Ta.
[55] Ms: *de-a pururi*.
[56] O lumină dumnezeiască și mai plină de profunzimi.

Oglinda

3052. Oglindă-ntre oglinzi[57]
De-a pururea rotind,
În străluciri rodind:
În ceri să te deschizi!…

Oglinda
Oglindă 'ntre oglinzi
De-apururea rotind
În străluciri rodind
În cer să te deschizi!..

57 Un Sfânt printre Sfinții lui Dumnezeu, care reflectezi slava lui Dumnezeu.

3056. În veacul putred şi abject
Găsi-i scăpare în oglindă[58],
Călcând pe gânduri[59], înţelept,
Cerul adânc să mă cuprindă.

3060. Cristalul pururi reflectează
În veşnicii, rodind oglinzi;
De spaţii noi să te cuprinzi,
Conştiinţa să-ţi rămână trează.

3064. De-a pururi, tot ce radiază,
Să ardă'n spirit tot mai pur
Şi lumea'n tine şi în jur
Să simţi de-adânc[60] cum se creează[61].

3068. Să işte nou vârtej de foc[62]
Din[63] orice por, orice atom[64];
Fiind tot *om*, să nu fiu *om*[65],
Să fiu[66] oriunde, 'n niciun[67] loc[68].

---

[58] În oglinda, în lumina extazului.
[59] Depășind gândirea comună.
[60] Cu sensul de: „cât de adânc".
[61] Ms: *creează*.
[62] Lumina dumnezeiască.
[63] Fără majusculă în Ms.
[64] Al ființei noastre.
[65] Comun, ci o persoană înduhovnicită.
[66] V: *fiind*.
[67] V: *fără*.
[68] Prin vederea slavei lui Dumnezeu.

Miliarde

3072. Sunt galaxii, miliarde…
Şi în cer, şi printre ele, în zbor,
miliarde de miliarde, un infinit
de idei izvorăsc[69] şi plutesc,
se învăluie, se însoţesc,
prin creieri, prin inimi
ne podidesc[70],
dau flăcări şi ard
şi iar se ivesc…
E spiritul[71]…

---

[69] Ideile sunt personale, sunt ale Sfintelor Puteri Îngereşti şi ale Sfinţilor. Aceştia le izvorăsc şi nu se desprind de ei. Nu trebuie așadar să interpretaţi cuvintele sale în sens *platonician* ci în sens *mistic ortodox*.

[70] Din expresia: „ne podidesc lacrimile”, ne dau lacrimile. Aici e folosit cu sensul de: *a veni*/*vin*.

[71] Ultimul vers a fost adăugat de Fericitul Ilie ulterior.

3082. Căci[72] frumuseţea ta mă doare
Şi dor e frumuseţea ta;
În viaţă sau în ceruri – oare,
Ce aş putea să fac cu ea?![73]

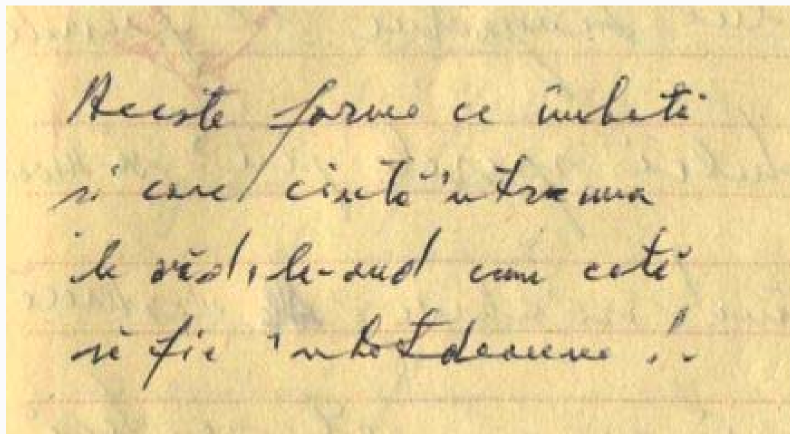
[72] Ms: *că*.
[73] Ms: *?*.

[21 august 1982]

3086. Ce măreţie!…
O dată'n veşnicii
Să fii…
Şi-apoi
Pentru vecii,
Să nu mai fi,
Să nu mai fi,
Să nu mai fi…
Mărire Ţie!

[23 august 1982]

3095. Aceste forme ce îmbată
și care cântă'ntr-una,
le[74] văd, le-aud cum cată
să fie'ntotdeauna!…

Aceste forme ce îmbată
și care cîntă'ntr-una
le văd, le-aud cum cată
să fie 'ntotdeauna!..

[74] Fără majusculă în Ms.

[7 octombrie 1982]

3099. Din farmec viu[75] priveam[76] văpăi,
Prin ochiul Tău, în ochii mei;
Din invizibile scântei
Se luminau de-a pururi căi[77].

---

[75] Prin lumina dumnezeiască.

[76] V: *priveau*.

[77] Prin nevăzutele *scântei* ale luminii dumnezeiești vedeam *noi căi*, noi înțelegeri dumnezeiești în vedere extatică.

[31 octombrie 1982]

3103. Răpită'n farmec erai una,
Cu dansul şi mişcarea, val,
Ce cuprindea, mai sus, într-una,
Cântarea ce nu-şi afla mal.

[21 noiembrie 1982]

3107. În fusta spaţiului se'ntinde
Un trup, o gingaşă comoară[78],
Ce vălul timpului îl prinde,
În dulci spirale pân'să moară.

3111. Şi când se'mbracă, se dezbracă
Adâncuri[79] ce nu pot să tacă
De-atâta dor, şi vis, şi noime,
Rodind extaz în glod şi moine[80].

3115. Şi din străfund de spirit creşte,
S-aruncă'n* hăuri, viu într-una,
În duh se-adună Cel ce este
Şi goluri, tremură furtuna.

3119. Nou univers, nouă făptură[81],
Din nori de aur îţi faci gură,
Dorind de-a-pururea, fecioară,
Ce'n veci de veci nu va să moară.

---

[78] Lumea creată de Dumnezeu.
[79] Fără majusculă. La fel şi următoarele două versuri.
[80] Pluralul lui „moină”.
[81] Împărăția lui Dumnezeu.

[13 februarie 1983]

Dumnezeu

3123. Mi-ar trebui
mână din flori,
gânduri-fiori;
şi de n-aş fi
decât din vis,
care să fure
din forme pure,
nou Paradis…

3131. Mereu s-aştern
în nevăzut
şi ne'nceput;
culori, să cern
ce simt, ce-mi dai…

3136. …Şi n-am fiori,
şi n-am auz!…
Ţâşnesc, havuz,
fulger în nori,
lumină, roi[82].

3141. E roi, e rai.

3142. Nu eşti şi eşti
şi pururi eşti[83],
în mine creşti!

[82] Lumina dumnezeiască.
[83] Doamne, prin slava Ta.

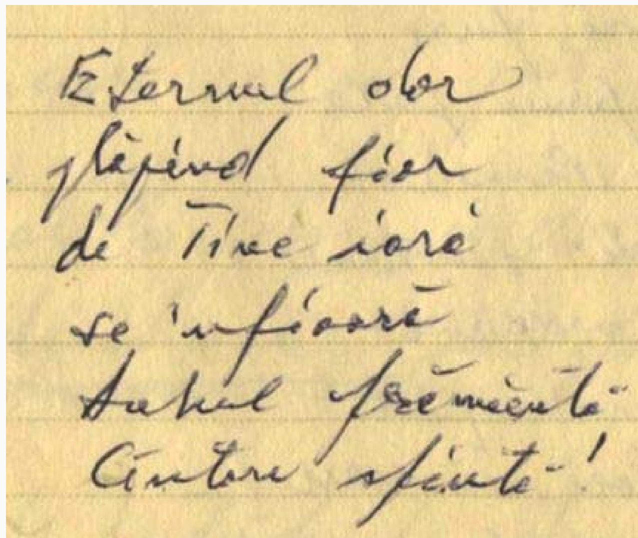
Duh

3145. În Fiu, în Duh,
Tată…văzduh!

3147. Aş vrea să sorb
şi să absorb
iubire; cer,
vifor din cer
iubind, să pier
– zidit finit –
în infinit!

3154. Eternul dor,
plăpând fior,
de Tine iară
se'nfioară;
Duhul frământă
cântare sfântă!

3160. O, Tată Sfânt,
departe sunt
de chipul Tău,
de soare, 'n hău!

Eternul dor
plăpînd fior
de Tine iară
se 'nfioară
Duhul frămîntă
Cîntare sfîntă!

Puritate

3164. Nuditatea'n dură
întru făptură,
căci[84] e prea pură.

3167. Iar formelor virgine
le stă[85] bine
aflarea de sine.

3170. Și Totul la toate[86]
ar vrea să s-arate,
ce este, ce poate!

3173. Crescând, înflorire;
sunt prin iubire
dezmărginire![87]

---

[84] Ms: *că*.
[85] Ms: *vine*.
[86] Și Dumnezeu la toate făpturile...
[87] Iubirea dezmărgineşte fiinţa, o face să-şi mute întreaga ei posibilitate de înţelegere în veşnicie. Extazul dezmărgineşte, îl face fără margini, pe omul care avea drept *margini* posibilităţile reduse ale vederii fizice.

Extaz

3176. Mi-e dor de Tine, Doamne!…
De Sfântul Duh, de Tatăl;
Tu, sufletul meu, iartă-l!
Mi-e dor de Tine, Doamne!

3180. Mi-e dor de nori în zare,
De vii culori[88] ce cântă,
În adumbrire sfântă
Şi-mi dau descătuşare!…[89]

3184. Mi-e dor de mi se scurg
În lacrimi, duh şi trup,
Că nu pot să mă rup
Spre Tine'n mări să curg![90]

---

[88] Ale luminii dumnezeiești.

[89] Versurile doi şi trei nu aveau majusculate literele iniţiale.

[90] Un poem plin de dragoste dumnezeiască. Așa era și este Fericitul Ilie: *o torţă de iubire*.

Fără glorie şi necunoscut *golul negru* e mai mult decât *glorioasele stele*.

Dacă vom avea suficient spirit, istoria ne poate înregistra în univers chiar ca *o naţiune receptacul*[91], cum în astronomie, golurile negre[92] ce absorb stele vii, par a fi *mai interesante* şi *mai vii* decât lumina şi stelele pe care le absorb şi pe care odată, le vor expulza în fântâni arteziene de jerbe luminoase, ca izvoare ale vieţii.

---

[91] Pe noi, românii.
[92] Găurile negre.

Sonet

– E Dumnezeu în care cred –

3188. Tu, univers[93] cu ochi de sori,
ce trupul mi-l deschizi,
în plasme vii de nori[94]
şi cuget de oglinzi.

3192. În Sfântul Duh mă luminez,
albastre'n vânt vâltori;
grădină'n roi mă'nmiresmez
şi cresc în cântec de culori[95].

3196. E Dumnezeu în care cred,
lăuntric şi-n afară.
În tot ce simt, în tot ce văd!...

3199. Prea limpezi dau izvoare.
Mereu imagini se succed[96].
Şi înfloresc în loc să moară!

---

[93] Împărăție a lui Dumnezeu.
[94] Ai luminii dumnezeiești.
[95] Strofa a doua, prima variantă:
„În duhul meu le recreez;
albastru, verzi vâlvori,
mă cresc în cântec de culori,
grădină şi rai înmiresmez".
Această primă variantă a strofei a doua a fost haşurată de către Dumnezeiescul Ilie.
[96] În vederea dumnezeiască.

Soare

3202. Încremenirea minţii în lumină[97],
nici muguri şi nici floare nu mai dă[98];
Dar nemişcarea se deschide şi de plină
e revărsare, susur, care stă[99],
în nouri de mireasmă ce scânteie[100],
în tot ce se ascunde, Dumnezeie!

3208. Şi chipul fără chip din infinit
se oglindeşte'n mine mai afund
și lumi spirituale fulgeră'nmiit
şi'n ascunzimea Minţii veşnice m'ascund!

3212. Şi duhul meu se biruie; Mărire!
Mărire nouă, frăgezimi, izvoare,
ce din adânc necunoscut, din linişire,
ţâşniţi etern în mine şi din mine; Soare![101]

---

[97] Lumina dumnezeiască.
[98] Nu mai raționează silogistic, ci mintea vede, mai presus de minte, cele arătate ei de către Dumnezeu în lumina dumnezeiască.
[99] Urma versul: „ca'ntr-o grădină, veşnic înflorită". A fost exclus de către Fericitul Ilie.
[100] În Ms existau, după acest vers, trei variante de vers care au fost eliminate:
1. „aidoma iubirii din ochii de femeie";
2. „Când totul se ascunde, Dumnezeie!";
3. „în tot ce se ascunde, Dumnezeie".
[101] Mai urma un vers: „în mine şi din mine ţâşniţi izbăvitoare, etern, în Soare!". Am renunţat la el, pentru că e o variantă a ultimului vers al poemului.

Platon[102]:„*a învăţa* înseamnă *a-ţi reaminti*"; argumentare bazată pe supravieţuirea şi ante-vieţuirea sufletului[103], zice Noica C[onstantin].

Eu cred că *a învăţa* înseamnă *a face actual* (a actualiza) Spiritul universal, în sinele individual[104].

---

102 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Platon.

103 V. eliminată: *spiritului*.

104 Adică a face pe Dumnezeu prezent în om.

Clipe de veşnicie

Eram în timp şi într-un loc anume şi intram totuşi în veşnicie, ieşind din timp şi loc.

Şi eram în veşnicie şi nu simţeam atingerea clipei sau a secolelor sau a miilor de ani, dacă aş fi rămas acolo, pentru că aveam revelaţia inexistenţei timpului şi locului[105].

Eram numai viaţă, fără alte limite. Şi viaţa mea avea un puls, un ritm care se pierdea în infinit, într-o dulce şi aurie frăgezime, care se intensifica şi se pierdea în oceanul luminos, ca o suavă, dar atotcuprinzătoare armonie, creatoare de forme.

Şi era din aburi roz luminoşi, ce prindeau contururi vii de vigoare; care se dizolvau metodic* în lumina mult mai nouă, mai dulce.

Şi acolo era ascuns Dumnezeu, pe Care Îl înţelegeam cu simţirea, cum simţi furtuna în dosul norilor.

---

[105] Fiind în veşnicie, prin vedere dumnezeiască.

Faptul că viaţa se perpetuează în infinitul temporal şi spaţial e dovada că viaţa este *stăpână*, că ea este adevărata existenţă iar moartea nu este decât *un aspect* al existenţei ca şi timpul şi spaţiul; că este o altă dimensiune.

Iar dacă dimensiunile sunt creaţii ale vieţii, atunci timpul şi spaţiul dispar, moartea dispare şi ea şi rămâne ca unică stăpână *viaţa*, existenţa, energia pură de din afară de timp, spaţiu şi moartea veşnică, adică *Dumnezeirea*.

Arta modernă nefiind călăuzită de către Duhul Sfânt sau, altfel spus, artistul fiind unul nedezvoltat suficient din punct de vedere spiritual, este şi el, şi arta lui copleşite de năluciri, de halucinaţii.

Arta abstractă, suprarealismul etc. fac dovada unei dezvoltări dezordonate a spiritului uman, care este dezorientat de luxuriantele apariţii mentale, necontrolate, nestăpânite de spirit.

Arta modernă, cu toate pretenţiile ei extravagante şi care vor să monopolizeze atenţia, rătăceşte în voia valurilor.

Cât va călătorii omul?

Orice ar fi, Dumnezeu l-ar limita, căci de aceea El este deasupra a tot ceea ce există.

El este şi deasupra neantului şi nu este neant. Dar El este Cel ce este dincolo de orice este creat sau conceput cu mintea omenească.

„Negarea cea mai presus de toate, ca afirmare a Lui”, *Filocalia*, vol. 8, Stăniloae.

15 ianuarie 1984. După ceea ce am experiat cele cereşti în suflet, inimă, minte, în trup, am înţeles că, pentru o vreme, voi fi trimis şi voi cădea în trup şi în cele pământeşti, ca niciodată să nu am regretul că nu am experiat cele pământeşti deplin.

Dar se apropie vremea când va trebui să părăsesc cele pământeşti – cu patimi şi pofte – pentru totdeauna; de voie şi fără vreun regret.

Nu ştiu cât voi mai putea obţine, la ce grad voi ajunge sau dacă cel puţin voi mai atinge treapta[106] de acum douăzeci de ani, deşi multe dintre cele trăite atunci sunt *tot atât de vii* în amintirea mea, cu tot întunericul în care m-am scufundat.

[106] Duhovnicească, de creștere duhovnicească.

Rugăciunea isihastă (Sfântul Isihie[107])

Doamne Iisus Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă!...

Eram bolnav de TBC în închisoare la Gherla. Mă rugam cu rugăciuni obişnuite. Eram aproximativ 40 de deţinuţi politici într-o celulă. După miezul nopţii m-am trezit dintr-un coşmar.

Visam că Necuratul era deasupra mea şi mă chinuia. Am reuşit cu greu ca să mă descotorosesc de el şi m-am trezit înspăimântat, urmărind cu privirea duhul cel rău, care avea formă de urangutan şi care se îndrepta spre o parte a încăperii.

S-a oprit lângă un pat, pe care dormea un inginer agronom, pe numele lui Manolescu*; un deţinut mai vechi.

După câteva momente, acesta s-a sculat din pat, a început să-şi aranjeze pătura şi apoi a stat în şezut pe marginea patului. Eu urmăream ceea ce se întâmplă.

De aici, aceeaşi formă s-a îndreptat spre alt pat şi s-a oprit acolo. Era judecătorul Jivarul*, un macedonean…care dormea. Acesta s-a trezit răcnind aşa de tare şi de îngrozit, încât toată lumea din cameră s-a trezit.

Ne-am culcat.

A doua zi, dimineaţa, am stat de vorbă cu inginerul Manolescu şi i-am povestit ce am visat şi ce am observat. El mi-a mărturisit că s-a trezit din somn foarte tulburat şi că, şi el visase tot ceva îngrozitor.

Macedoneanul, care s-a trezit răcnind, visase că s-au repezit asupra lui cu măciucile nişte indivizi, care îl chinuiseră anterior. Am relatat şi altora această *trecere succesivă* a unui duh rău, la care am asistat, după ceea ce m-am trezit.

Era evident pentru oricine că o forţă necurată, din afara noastră, acţionase. Era o dovadă de netăgăduit a existenţei duhurilor rele.

După un examen radioscopic făcut deţinuţilor, la care s-a constatat că existau aproximativ patru sau cinci sute de

[107] Sinaitul.

bolnavi TBC, cei care aveau leziuni mai grave – în jur de şaptezeci sau o sută (nu ştiu numărul precis) – au fost duşi într-un alt local, pentru a fi trimişi la sanatoriul TBC din Slănic Moldova.

În prealabil am stat într-o cameră cu aproximativ alţi 15 bolnavi. Unii dintre aceşti deţinuţi şedeau întinşi pe pat, fiind legaţi la ochi şi nu voiau să vorbească cu ceilalţi.

Dacă erau întrebaţi, ori nu răspundeau deloc, ori răspundeau printr-un singur cuvânt.

Taina lor: erau cei care trecuseră prin camerele de tortură şi *reeducare* forţată de la Piteşti şi Gherla. Voi relata altădată ceea ce era cu ei şi care era starea lor.

Am întâlnit un fost student, un ţăran oltean, care fusese prin munţi şi stătuse ascuns la o mănăstire. Acolo îşi însuşise *rugăciunea inimii* – spunea el – şi pe care o practica.

Mi-a dezvăluit acest lucru în taină, după câteva zile de convieţuire şi discuţii.

Mi-a spus că se face în modul următor: înclini capul şi priveşti spre inimă, şi spui – mental – în momentul când inspiri: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu”, trăgând o linie, de sus în jos, deasupra inimii[108] şi apoi o linie transversală, de la dreapta spre stânga, tot deasupra inimii, spunând restul rugăciunii, când expiri: „miluieşte-mă!”.

Acesta m-a sfătuit ca trei zile s-o spun de câteva zeci de ori dimineaţa, la prânz şi seara, înainte de culcare.

După un timp mi-a comunicat să spun rugăciunea de 300 de ori pe zi.

Înainte de a ne despărţi, mi-a spus că trebuie să ajung să o spun de 3000 de ori pe zi.

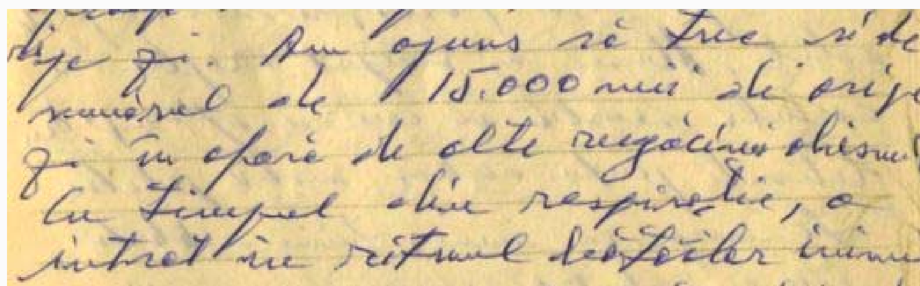
Mi-a dezvăluit faptul, că după un timp voi vedea semnul strălucitor al unei mici cruci albe de lumină, dacă voi stărui din tot sufletul. Aşa a şi fost!

Dar apariţia cruciuliţei luminoase a întârziat un an* sau trei până să apară. Rugăciunea o făceam aproape tot timpul; de câteva mii de ori pe zi.

---

[108] Linia o trăgea cu mâna dreaptă, cu degetele împreunate pentru semnul Sfintei Cruci.

Am ajuns să trec şi de numărul de 15.000 de ori pe zi, în afară de alte rugăciuni obişnuite.

şi. Am ajuns să trec şi de
numărul de 15.000 mii de ori pe
zi în afară de alte rugăciuni obişnu
Cu timpul din respiraţie, a
intrat în ritmul bătăilor inimii

Cu timpul, rugăciunea din respiraţie a intrat în ritmul bătăilor inimii iar ele[109] se spuneau parcă singure, apărând şi dispărând în inimă, cu repeziciunea bătăilor unui ceasornic.

Era în puls, în ritmul pulsului şi al inimii mele.

Dar în trupul meu, în inima mea bântuia încă furtuna patimilor, a nestăpânirii, a mâniei, a gândurilor de tot felul, a dorului de casă, de eliberare din starea de deţinut, care era o permanentă stare de *umilire* şi *suferinţă* trupească şi morală.

Dar micuţa cruce de lumină a început să acţioneze şi întunericul din mine şi din afara mea sau, mai bine zis, iadul acumulat în sufletul şi spiritul meu sau în sufletele celor din jurul meu a început să fiarbă, să se manifeste în mod ostil.

Atunci a început vrajba în celula noastră în care ne aflam ca deţinuţi pentru acelaşi motiv *politic*.

Să încep cu mine. Inima, datorită – poate – şi eforturilor datorate rugăciunii, pe care nu ştiam să le dozez, pentru că nu avem un Duhovnic care să mă conducă, a început să obosească, să slăbească şi am auzit, mai bine zis am simţit o pocnitură, ca o rupere zvâcnită, în partea stângă a inimii.

Au început vibraţii care îmi chinuiau trupul.

Din punct de vedere psihic eram sensibilizat şi chinuit de unul dintre deţinuţi, care era bolnav de nervi şi care tot timpul ne imita, ne irita, ne înjura, ne batjocorea.

Mă chinuiau cumplit aceste manifestări, pe care trebuia să le suport şi eu împreună cu ceilalţi.

Cui să raportezi chinul şi tensiunea din celulă?

---

[109] Rugăciunile.

Cine te-ar fi ascultat sau înţeles?

Gardianul de pe sală te-ar fi înjurat şi el şi te-ar fi batjocorit. Apoi era şi principiul că nu trebuie să apelezi la duşmanul tău de pe coridor împotriva unui camarad al tău şocat şi iresponsabil.

Aşa că nu rămânea decât să ne ducem calvarul, să îndurăm până vom pieri sau până o întâmplare fericită ne va salva.

Între timp, în toiul rugăciunii şi când ea devenea mai fierbinte, zidurile pocneau ca lovite de bici.

Man Teodor, student la Târgu Mureş, creştin catolic foarte credincios, un ţăran din Teleorman şi cel şocat, care era moldovean, auzeau cu toţii aceste pocnituri în zid şi fiecare avea propria lui explicaţie.

Eu nu m-am îndoit asupra a ceea ce puteau să fie, pentru că între timp a început furtuna demonică, care se abătea sub toate formele asupra mea: umbre care mă vizitau, glasuri, vulgarităţi auzite şi văzute mintal în timpul rugăciunii, muzici infernale, stări paroxistice, astenie dusă până la marginile nebuniei, corbi care mi se aşezau pe frunte şi îmi cobeau în timpul rugăciunii, şobolani de tot felul şi tot felul de dihănii, ce se aşezau când într-o parte a corpului, când în alta.

M-am luptat luni de zile cu asemenea apariţii, pe care am reuşit să le izgonesc din mine, cu ajutorul crucii luminoase[110] şi a rostirii rugăciunii lui Iisus, pe care o spuneam pe locul atacat de întuneric şi de corb[111].

Am avut şi am trăit stări de epilepsie în timpul rugăciunii, pe care le simţeam psihic şi fizic, dar care nu au putut să mă biruie şi să se manifeste prin cuvânt sau în mod fizic, pentru că mă rugam neîncetat şi aveam credinţă tare şi neclintită, că eu pot suferi orice călcare[112], boală şi batjocură, dar Crucea lui Iisus nu va putea fi biruită.

Inima a tot pocnit de jur împrejur şi când cercul s-a închis[113], ea plutea şi tremura ca un păianjen în pânza lui.

---

[110] Care îi apăruse în inimă, adică cu ajutorul luminii dumnezeieşti.

[111] Concentrându-se în acel punct.

[112] Ms: *încălcare*. Vrea să spună prin aceasta. că poate suporta orice călcare peste demnitatea sa de om din partea inchizitorilor săi.

[113] Cercul pocniturilor în jurul inimii.

Orice zgomot mă tulbura şi îmi producea o vibraţie care mă încorda, care mă făcea să simt în mine nişte coarde întinse, care stau să plesnească şi o încrâncenare şi o durere fantastică, încât aş fi preferat să mă sfâşie în bucăţi, să mă ciopârţească şi parcă tot ar fi fost mai uşor de suportat.

Eram turmentat de suferinţă. Nu mai puteam vorbi, căci lacrimile mă podideau la orice cuvânt.

Plângeam şi mă rugam. Mă rugam şi plângeam. Aveam câteva zeci de poeme compuse acolo, în închisoare, pe care le memorasem şi aşa voiam să le reţin, pentru un moment favorabil transcrierii lor.

Învăţasem circa 10.000 de cuvinte din limba germană. N-am mai putut repeta nimic. Am uitat totul[114].

Gândurile nu mi le mai puteam suporta şi nici gândirea.

Venea moartea minţii fără voia mea. Mai târziu am înţeles că a fost lucrarea Duhului Sfânt, ca inima şi mintea să se desfacă din toate legăturile trupeşti şi pământeşti. Apoi a venit cel mai greu ceas.

Asaltat, sufocat de răutatea demonică venită prin bolnavul de nervi, aceasta m-a dus la o congestie cerebrală.

Venele de la mâini şi tâmplele mi s-au umflat extrem de mult. Au ieşit în afară. Simţeam că plesnesc.

Cei din cameră cu mine şi-au dat seama că sunt într-o stare gravă dar nimeni nu avea ce să facă. În starea aceasta nu mai puteam dormi, dar mă rugam neîncetat.

Şi iată că într-o noapte, după miezul nopţii, un demon s-a aşezat deasupra mea voind să mă stranguleze.

Eram treaz. Eram conştient dar nu puteam face nicio mişcare. Nu puteam să ridic mâna să fac semnul crucii, nu puteam mişca nici limba ca să fac semnul crucii cu ea, dar rugăciunea lui Iisus am simţit-o în pulsul mâinii şi în inimă, şi încet-încet am putut ridica mâna să fac semnul crucii.

---

[114] Se referă la cuvintele învăţate din limba germană, pentru că multe dintre poeziile învăţate în închisoare, compuse şi memorate de către el, le-a transcris mai apoi pe foaie la ieşirea din puşcărie.

Atunci demonul s-a deplasat în patul de alături de mine şi ţăranul din Teleorman s-a sculat şi s-a învârtit în pat, mormăind nervos şi vrând să se scoale.

Dar în momentul acela am văzut iar umbra Necuratului urcând spre patul suprapus şi atunci bolnavul de nervi a sărit din pat, de sus, de unde se găsea, răcnind aşa de tare încât ne-am îngrozit.

Aceasta a fost a doua arătare a demonilor, pe care, fiind treaz, am văzut-o şi care nu poate fi contestată, deoarece aproape concomitent a trecut şi a tulburat trei suflete.

Atât despre duhurile cele rele, care m-au bântuit luni de zile, dominând cu prezenţa şi răutatea lor.

Din celula aceasta am fost mutat în altă celulă, unde am întâlnit doi preoţi şi alte trei persoane, care au fost oameni ai lui Dumnezeu. Preoţii se rugau şi ei în fiecare zi.

Le-am povestit despre Iadul din care veneam. Au înţeles situaţia. Şi-au dat seama că mă aflam într-o stare excepţională şi m-au ocrotit cu grijă.

Aici, treptat-treptat, mi-am revenit. Am stat aproape un an acolo şi am continuat rugăciunea lui Iisus. Am mai învăţat şi alte rugăciuni, şi în jurul crucii pre care o făceam cu mâna în dreptul inimii şi sub care a apărut în inimă cruciuliţa de lumină necreată şi pe care o vedeam mică şi luminând ca soarele, a început să apară lumină străvezie, pură, liniştitoare.

Puterea demonică a întunericului începea acum să se risipească, căci se înfiripau zorii luminii Duhului lui Dumnezeu. Aceasta va forma un alt capitol din viaţa mea, care va fi esenţial pentru mine.

Congestia cerebrală de care vorbeam se agrava din zi în zi, ceas de ceas. Rugăciunea inimii o repetam neîncetat şi micuţa cruce luminoasă o vedeam scânteind în pulsul meu şi când spuneam alte rugăciuni sau când, epuizat, mă odihneam câteva minute.

Deşi după regulile închisorii nu aveam voie să stăm întinşi în timpul zilei, îndemnat fiind şi de catolicul Man, într-o după amiază din acele zile de calvar, m-am întins cu orice risc, deoarece simţeam că trupul îmi este încordat, că e gata să explodeze.

Capul îmi plesnea de durere iar tulburarea psihică era ca o furtună, cu descărcări de tunete şi fulgere. Eram un univers care se prăbuşea în haos.

Şi atunci, stând întins, pe când se părea că am aţipit, în faţa mea, aproape de tot, într-o lumină de zori, a apărut un picior curat, strălucitor şi viu.

Am înţeles că era laba piciorului lui Hristos. Şi pe acest picior a strălucit, ca un mărgăritar din soare, o lacrimă spre care mi-am întins buzele şi pe care am sorbit-o cu sete.

În momentul acela m-am trezit şi spre uimirea mea, privindu-mi venele, am văzut că venele încordate şi umflate erau acum *moi* şi *dezumflate*.

M-am simţit uşor şi întinerit. Din clipa aceea congestia şi semenele şi simptomele ei au dispărut treptat-treptat. Mi-am revenit. Am început să mă însănătoşesc.

Rosteam la acea vreme, printre alte rugăciuni şi *Rozariul* şi *Rugăciunea Crucii lui Iisus*, învăţate de la Teodor Man, catolicul. El mi-a fost de mare ajutor în această perioadă critică.

În naivitatea mea doream să văd un Înger. Aceasta era cea mai puternică şi dominantă idee. Cu timpul au început să-mi apară nişte roţi ca de car, care se găseau în jurul unui centru, în care nu distingeam nimic[115].

Roţile acestea, când apăreau, îmi dădeau linişte. După aceea am văzut în faţa mea un fel de roţi cu aripi, care se învârteau cu o repeziciune uimitoare, dar aripile şedeau nemişcate.

Uneori roţile tindeau spre sferă. Am crezut mult timp că acesta e semnul că mintea mea a luat-o razna şi căutam să evit să le primesc în timpul rugăciunii. Dar ele persistau şi uneori apăreau şi altele.

Apoi am văzut lumânări aprinse în faţa mea şi în jurul meu. Când am trecut în altă celulă şi am întâlnit un preot bine pregătit profesional, acesta mi-a spus că ceea ce văd eu *sunt* sau *reprezintă* Îngeri, Heruvimi, pentru că aşa au apărut în trecut şi altora.

Aceasta m-a întărit în credinţă şi mai mult, precum şi în rugăciunea neîncetată a inimii.

---

[115] În sensul că *nu putea distinge*, nu că *nu era nimic de distins*.

Eram într-o grevă a foamei pentru obţinerea unor condiţii mai bune în viaţa noastră de celulă.

Aveam obloane la ferestre şi nu fuseserăm scoşi din celulă afară, la aer, sub nicio formă, de luni de zile.

Aerul era îmbâcsit. O căldură copleşitoare...şi noi eram, cu toţii, în celule de bolnavi de plămâni (T.B.C.).

Am participat şi eu la greva asta. După trei zile a început alimentarea forţată, cu furtunul şi pâlnia, prin care îţi turnau mâncarea direct în stomac.

Înghiţirea sau *introducerea* furtunului pe gât, până în stomac era ceva oribil. Am suportat supliciul lor câteva zile, apoi greva a încetat, pentru că ştiam că au existat cazuri când alimentarea forţată s-a făcut săptămâni la rând şi nu au obţinut niciun rezultat.

Dar nu aceasta vreau să spun ci faptul, că în perioada aceasta făceau de serviciu cei mai aspri gardieni, unii dintre ei cu trecut de bestii şi criminali de la canalul Dunărea – Marea Neagră.

Într-o zi, un camarad de celulă, a văzut un gardian din cei cu trecut de bestie, care fusese la canal. El l-a recunoscut şi ne-a spus: *Dacă acesta vine mâine dimineaţă la numărătoare şi control, este imposibil să nu se lege de unul, pe care să-l înjure, să-l lovească sau să-l scoală afară ca să-l bată. Acesta e omul!*

Camaradul nostru era îngrozit în ziua următoare, pentru că – spunea el – *dacă zâmbeşti te învinuieşte, dacă stai calm iar nu-i convine, orice atitudine ai lua nu-i este pe plac, îţi găseşte el nod în papură şi ai păţit-o. Trebuie să cadă unul din noi victimă azi*.

Eu tăceam dar mă rugam neîncetat. Înainte de venirea gardianului în celulă, spunând rugăciunea lui Iisus, mi-a apărut roata rotitoare cu aripi, care venea în mijlocul unei lumini albastre ca cerul.

În momentul când insul a intrat pe uşă, roata rotitoare cu aripi i s-a aşezat pe frunte.

Şi atunci l-am văzut zâmbind şi întrebând:

„Mă cunoaşte cineva?”.

Camaradul care îl cunoştea a răspuns cu jumătate de gură: „Eu”.

A luat numărul celor din celulă şi a plecat tot zâmbind.

După plecarea lui, camaradul a spus: „Ce se întâmplă?! Că nu l-am văzut niciodată zâmbind. O avea vreun ordin ca să se comporte *mai blând* sau *se preface* şi peste câteva clipe mă va chema şi atunci am păţit-o?!”.

Eu am tras concluzia că a fost lucrarea Îngerului, care a schimbat atitudinea acelui om şi i-am zis camaradului: *Nu ţi se va întâmpla nimic!Fii sigur!*

Şi el m-a întrebat: *De unde ştii?*

Eu însă nu i-am răspuns nimic, pentru că despre viziunile din timpul rugăciunilor nu vorbeam, la început, cu nimeni. Abia mai târziu am discutat cu persoane pe care le consideram – după o verificare îndelungată – că *m-ar putea înţelege*.

Mi-aduc aminte că după prima destăinuire m-am simţit pustiu şi părăsit, de parcă făcusem un lucru tare rău.

M-am hotărât să nu mai dezvălui nimănui aceste lucruri, căci nu ştiam *cum e mai bine* şi *ce trebuie să fac*.

Totuşi, ulterior, dar foarte rar, m-am mai destăinuit şi altora, de obicei la preoţii la care m-am spovedit.

3216. O flacără prin trup,
prin suflet îmi erai[116],
şi treceai...

[116] Lumină necreată a lui Dumnezeu.

1984. Prea plinul strălucirii şi al bucuriei l-a prăbuşit pe Lucifer.

Prea plinul forţei şi al acumulărilor neîncetate va prăbuşi în haos lumea modernă printr-un cataclism.

Totul se repetă pe diferite planuri şi diferite aspecte.

Anti-metempsihoză

Ceea ce ne apare uneori ca *amintiri* ale unor lucruri, persoane sau fapte, pe care le-am mai fi cunoscut şi trăit anterior, într-o „altă existenţă”, nu sunt decât semnele, trăsăturile psihice ale unor străbuni din care ne tragem şi care au trăit în locurile acelea şi au cunoscut unele persoane şi au făptuit, au luat parte la unele întâmplări în existenţa lor.

Aşa cum purtăm trăsături caracteristice psihologice, tot aşa, la nivel psihic, purtăm tarele lor sau amintirile unor locuri, pe unde străbunii noştri au umblat.

[6 martie 1984]

3219. Basarabie,
sabie
cu vârful întors
spre tine, spre mine…

3223. De când te-ai întors
cu faţa la câine[117],
la spân, la roşcat,
la crivăţ turbat,
ce-ţi sapă mormânt
mieros la cuvânt
şi cu vipere'n sân,
hainul păgân…

117 Regimul ateu sovietic.

[17 mai 1985]

3231. Doamne, toate mi le-i dăruit:
feciorìa cu sân înmugurit, înflorit,
cu inima'n dor nesfârşit; am sorbit
nectarul şi dorul, înmărmurit.

3235. Cad florile în albă ninsoare,
în plinul frumuseţii se moare;
în Tine de-acum rodul apare,
în liniştită însingurare.

3239. Dorul spre ceruri să-mi crească,
sufletul să-mi înflorească,
în tine, esenţă cerească[118],
lumină'n lumina dumnezeiască.

[118] Lumina dumnezeiască.

Zână

3243. Răpit de frumuseţe şi alai,
de sâni ce'nmuguresc,
zvâcnesc şi cântă,
în tot mai mlădioase
alintări şi forme;
întârzii verde'n pajişti şi livezi.

Întâi se caută Unicul, *unicitatea* şi atinsă fiind aceasta, urmează *risipirea*, căutarea diversităţii.

3249. Sânii tari ca piatra
au devenit vatra,
plozilor flămânzi,
mamei lor – oglinzi,
rumenii fiori,
limpezi şi fierbinţi
ard în obrăjori,
fragezi şi cuminţi.

3257. Altădată, azi,
eşti mereu aci,
şi priveşti şi arzi
într-o bună zi.

Zbuciumul mării

3261. Te-au slăvit în zori
cireşii cu flori,
buzele cireşe
gingaşe mirese,
m-au vrăjit lăstunii,
sânii tăi, nebunii.

[9 octombrie 1986]

Elegie

3267. Din lumea de nimicuri şi osândă,
te'nalţă, robită inimă plăpândă,
spre vis şi vrajă de lumini în ceţuri,
de mlădieri şi forme şi dulceţuri,
de fragede miresme din trecut
ce-au fost şi-or fi tot veşnic început.

3273. Când dintre zări şi dimineţi de rouă
te desfăceai din valuri, dăruită, nouă,
mai fragedă, mai pură ca stelele din cer,
iubita mea[119], de aurore şi mister.

3277. Te cer din trup, din miile[120], din dureri,
vino plutind în clipe şi tăceri!

3279. Că m-am pierdut şi rupt din frumuseţi[121],
ce-mi deschideau în suflet alte vieţi.

3281. De patimi şi de trudă destrămat,
fiorul viu şi veşnic s-a uscat.
Voinţă, când avea-voi îndeajuns?!
De duhul vrajei[122] încă sunt străpuns!

---

119 Se referă la lumina dumnezeiască.
120 De rugăciuni.
121 Din vederile dumnezeiești.
122 De harul bucuriei dumnezeiești sunt încă copleșit.

În starea de rugăciune şi de contemplaţie de acum aproape un sfert de veac, la început, vedeam lumini spirituale multicolore în spaţiul creat în minte[123].

Cu timpul aceste lumini au luat forma unui copac, asemănător ca formă unui *brad trans-cosmic*.

Contemplându-l zile de-a rândul şi apropiindu-mă de el acesta a dispărut.

Însă pătrunsesem dincolo de el, într-o lume spirituală mirifică, în care a început să mi se dezvăluie universul spiritual.

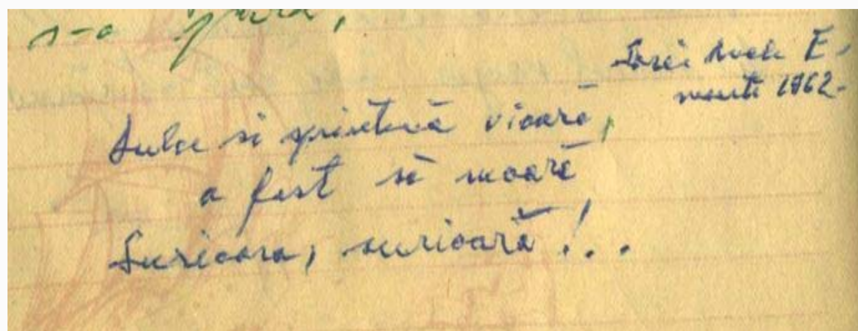
---

[123] În vedere extatică.

3285. Vistieria Împărăţiei Cerurilor
întru mine a sălăşluit cândva!
Nevrednicia mea, nestăruinţa
în rugăciune, m-a făcut
s-o pierd!

Sorei mele E., moartă în 1962

3290. Dulce şi sprintenă vioară,
a fost să moară…
Surioară, surioară!...

Sorei mele E.
moartă 1962

Dulce şi sprintenă vioară,
a fost să moară
Surioara, surioară!..

3293. De trupul şi de vraja
pământului mă rup,
ca patima din sânge
s-o spintec, s-o astup!

3297. Privire triumfală
a nopţilor de gală
şi bezna care sună
luminilor din strună;
priviţi-vă'n furtună!

3302. Gloria universului eşti tu...
Dar cine eşti tu?
Care din farmec şi graţii
apari?...
…în forme şi mlădiere.

3307. Norii cărări îţi desfac
şi te poartă spre zări,
întruchipare a vremii,
văl al altor vremi,
din trecut spre viitor.

3312.Un impuls sau în gând
te adie, te flutură-n vânt.

Tragedia omului contemporan nu e *moartea fizică* – care este *eliberare* – ci *marasmul sufletesc*, moartea sufletului, teroarea de zi cu zi, pierderea senului etern al vieţii; e moartea vie, încă din viaţa aceasta, a spiritului.

Morţi vii. Terorile din vis. *Trăirea în vis*, ca alternativă *a vieţii*.

Societatea actuală a creat infirmi religioşi, mistici infirmi, metafizici infirmi, infirmi psihici, infirmi emoţionali.

Toţi aceşti infirmi formează categoriile de *oameni anormali*.

3314. În repezişul apelor spumoase
pe care răgăliile[124] se zbat,
frumoase'ntre frumoase
sclipirile răzbat…

3318. Cum sufletele noastre
din ce în ce mai rar,
spre cerurile-albastre
din larmă mai tresar…
când crunt lovesc în Tine[125].

[124] Resturi menajere, gunoaie.
[125] Ultimul vers era tăiat în Ms.

3323. Lumină cântătoare[126],
binemirositoare,
te-am căutat,
te-am aflat.

3327. Bucurie izvorâtoare
– din infinit –
în clipă, în trup
ai venit.

3331. O, cum lumina cânta
şi se schimba,
pe când mă'nprejmuia*
aurie'n culori,
în nimbi şi în nori
învăluitori,
dezvăluitori!

3338. Era Începutul,
din etern, Ne'nceputul
şi fără de formă şi glas;
Creatorul de formă
şi glas.

3343. Ascunsul,
ce se des-ascunde
în nouri şi unde[127],
izvorâtoare'n cântare,
binemirositoare[128],
înmiresmătoare.

---

[126] Lumina dumnezeiască.
[127] Ibidem.
[128] În Ms era tăiat.

Vieţuind murind

3349. Slăvi[129], feciorii divine,
dulceţile din zâmbet,
din ochi, din gene, din sprâncene.

3352. Melodioase fluturări,
mai sigure urcând
spre-al cerurilor suflet.

3355. Sau bucurii prea pure,
tăioase, vii fulgere,
ale celui care moare vieţuind,
lumină'mprăştiind.

3359. Şi fulgerând sclipiri
în clipele supreme,
când se avântă'n moarte...
Simţitu-le-am pe toate.

3363. O, cât doream să pier
în clipele acelea!...

3365. O, biruinţă nebiruită…
din clipele adânc trăite!

3367. Eu doar prin voi[130] sunt „eu”,
cel infinit în manifestări, cel veşnic,
născut în Dumnezeu!

---

[129] Lumina dumnezeiască.
[130] Prin vederile extatice pe care le-am avut.

3370. Printre ce măreţii
de vegetaţii şi de stâncă
şi infinite gânduri
te risipeşti! Ce vânturi
şi drumeţii
te poartă încă!...

3376. Fiinţă, duh şi trup.
Atâtea lumi,
prin care şi din care
uimirile te rup;
simţirile în glasuri
de zboruri se'ntrerup!

3382. Simt sufletul meu
un ocean, care asaltează
pământul cu'mbrăţişări.

Am trăit un moment, când cele spirituale aveau *concreteţea realului* sub toate aspectele sensibile iar trupul şi tot ce era materie se subţiaseră până la *fantomatic* şi *dispariţie*.

Spiritualul era *material*, sensibil[131] şi materia – *iluzorie*.

[131] Pentru sufletul meu.

Totul este vibraţie şi din vibraţie s-a născut.

Cu cât vibraţia e mai puternică şi atotstăpânitoare, cu atât este mai profundă, insondabilă, se apropie de tăcere, de infinit, de neantul viu, de esenţa existenţei, de Divinitate, Care este şi nu este.

Yoghinii indieni explică forţa lor prin vibraţia care se purifică, care creşte în forţă însă, şi pe măsură ce se dezvoltă devine invizibilă, insesizabilă.

Peste timp şi peste veacuri, arătând o înrudire de gândire şi concepţie, Vasile Pârvan[132] vorbeşte despre vibraţie.

Eu însumi am sesizat natura şi rostul vibraţiei în strofa:

„De preamăriri vibraţiile cântă…
Din străluciri în străluciri când treci,
Văzduhul tace tremurând în veci,
Căci te petrece faptă, te cuvântă…”[133].

[132] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vasile_P%C3%A2rvan.

[133] A se vedea: *Opere complete*, vol. 1, 2010, p. 50-51. Puteți downloada de aici volumul indicat: http://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/03/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-1/.

To She, Light

3385. I miss you shadow from heaven,
I miss you queen of my dreams
I miss you my fay
Why don't you stay!
Kiss me with your sweet breath
Embrace me up to she death[134].

[134] În engleză:

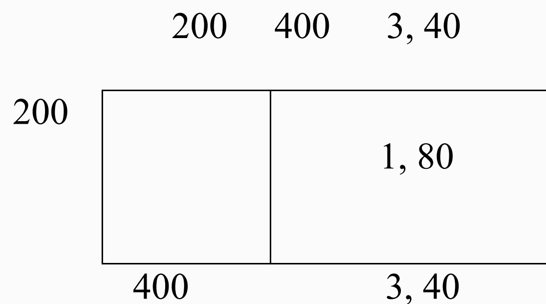
Ei, luminii [dumnezeiești]

Mi-e dor de umbra ta din cer,
Mi-e dor de tine, împărăteasă a visurilor mele,
Mi-e dor de tine, zâna mea,
De ce nu poți să rămâi!
Sărută-mă cu dulcea ta suflare,
Îmbrățișează-mă până la moartea ei.

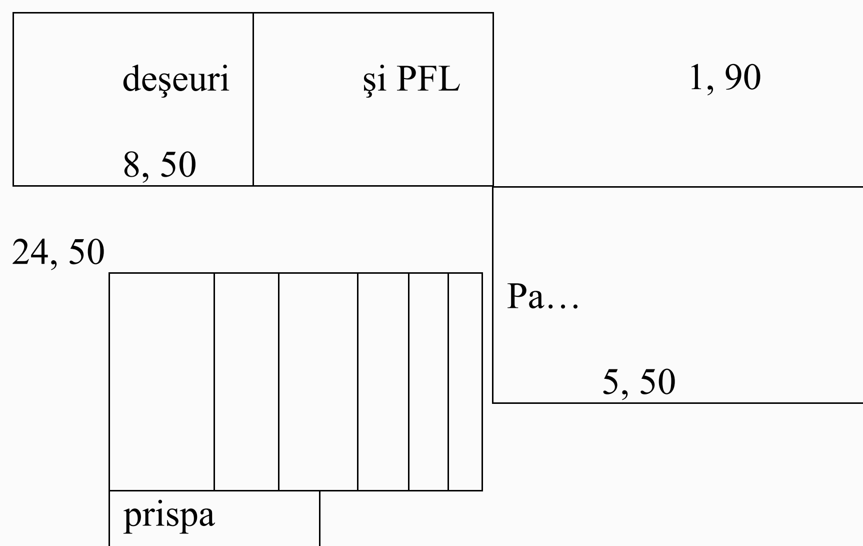
Schiţe personale de construcţie

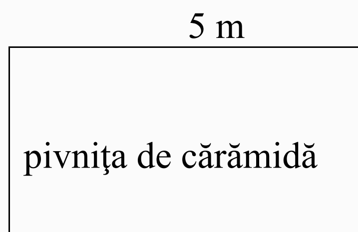
61
Curte: 11-10
Casa: 6 pe 24, 50

Bucătăria de vară

Magazia de lemne

Banca de dezvoltare: 400.000.

3391. Ochii atrag – De ce?
Culoare, farmec, joc?
Spirit în acţiune,
ordonând, întruchipând,
jucându-se natura.

3396. Arătându-şi puterea,
creativitatea, viaţa,
în spaţiul gol,
în vidul ce se umple
de forme şi de viu.

3401. De n-oi fi vid,
unde ochii să-i deschid,
unde jocul să mi-l fac,
creator să mă desfac!

Lumina dumnezeiască este blând-luminoasă, alb-pătrunzătoare şi străveziu-multicoloră. Tu nu exişti[135] decât absorbit în ea.

Eşti o prezenţă a conştiinţei, în contact direct cu ea. Tu nu eşti ea şi ca ea nu eşti tu, dar prin ea poţi fi oriunde, în măsura în care eşti purificat, în măsura în care te purifici la infinit. Şi aşa devii infinit şi veşnic, cât timp eşti cuprins şi te cuprinzi în ea.

Căci fiind în afară de timp şi spaţiu[136], miliarde de miliarde de clipe sau durate de vieţi pământeşti sunt clipe în veşnicie şi de aceea poţi fi în trecut şi în viitor, căci ele devin pentru tine prezent, oricât s-ar întinde.

Căci o clipă din veşnicie cuprinde infinitul şi infinitul, o clipă. Spaţiul cosmic se cuprinde în timpul veşnic şi reciproca.

Clipa şi *infinitul* sunt egale iar spaţiul nu poate fi conceput în afara timpului.

---

[135] Nu ești și nu vezi în extaz decât în lumina dumnezeiască.

[136] În vederea extatică.

Ţi se întâmplă uneori ca natura, cu verdele pădurii, cu mireasma aerului – sau marea – să îţi pătrundă în trup şi în suflet şi să se contopească cu tine.

Acestea te iau, te transformă într-o esenţă care este a lor. Şi tu în ea te dezmărgineşti. Şi trupul şi eu-ul tău e atunci ceva rămas undeva în urmă.

Simţi că eşti altceva, cu totul altceva. Aerul, mireasma de pădure, întinderea de ape, unduirea valurilor este natura însăşi în moduri şi aspecte diferite.

Şi nu mai eşti atunci trecător, ci eşti permanenţă, veşnicie, necuprins în spaţiu şi timp. Eşti eliberarea însăşi, eşti eliberat dintotdeauna, pentru totdeauna.

3405. Undeva, în depărtare,
pe linia infinitului mare
şi pe linia infinitului mic,
dincolo de nimic,
sălăşluieşte în tăcere,
în vreme fără de vreme,
Dumnezeu, Cel ce e dincolo de vreme.

3412. Neputincioşi
în faţa frumuseţii,
voi o atingeţi
şi o distingeţi, voind
să fie a voastră!...

3417. Eu, o reflect
în ceruri[137],
în inimă şi gând
şi fiindcă e *sfântă* şi *veşnică*[138],
mă bucur şi cânt.

3422. Neputincioşi
în faţa frumuseţii,
ea ne răpeşte, vrând ca s-o răpim.

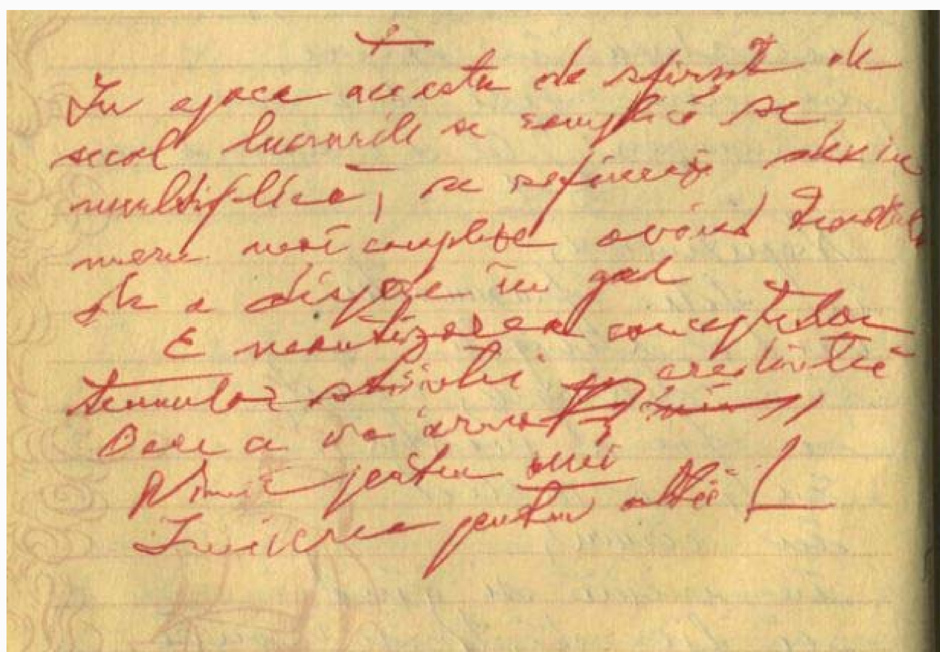
[137] În vedere extatică.
[138] Frumusețea lui Dumnezeu, lumina dumnezeiască.

Dacă elementele se divid în părţi din ce în ce mai mici, atunci ele se vor diviza la infinit, adică până se confundă cu infinitul şi neantul.

Dacă formele creaţiei, sferele, planetele, sitemele solare, galaxiile, universurile cresc mereu, atunci ele cresc la infinit şi se confundă iarăşi cu infinitul şi neantul.

În epoca aceasta de sfârşit de secol lucrurile se complică, se multiplică, se rafinează, devin mereu mai complexe, având tendinţa de a dispărea în gol.

E neantizarea conceptelor, a termenilor ştiinţei, credinţei. Oare ce va urma?! *Nimic* pentru noi[139]; *învierea* pentru alţii!

În epoca aceasta de sfârşit de
secol lucrurile se complică se
multiplică, se rafinează devin
mereu mai complexe având tendinţa
de a dispare în gol
E neantizarea conceptelor
termenilor ştiinţei credinţei
Oare ce va urma
Nimic pentru noi
Învierea pentru alţii!

[139] Pentru generaţia sa.

3425. Chip al măreţiei divine eşti tu!
Umbra sfinţitelor vieţi;
priviţi-ne'n ochi, dimineţi,[140]
priveşte-mă'n trăznete, tu!

3429. Încremenit e cel ce văzu
frumuseţea eternă şi vru
s-o culeagă în trup
şi dulceţi!

3433. Te iubesc în Cel ce este,
mă iubeşti şi ne iubim.
Vino balsam[141] din poveste,
visul vieţii să-l trăim!

3437. Precum zarea margini n'are,
infinitul creşte'n noi.
Ne urzim întruchiparea[142]
din dulceţi şi gesturi noi.

3441. Nepătate, ne'nchegate
fulgerele cresc din noi,
vii de veşnicie toate[143]
pânze albe şi în roi.

3445. Ţi-am simţit viul, fluidul
ce din inimă-mi sălta,
tremur fin pe buza ta,
ritmul care umple vidul.

3449. *A fi poet* e *o vină*,
că miere culege din flori,
dulceţile care se'nclină[144]
eternelor lui căutări?

---

[140] V: *roua din dimineţi*.
[141] Zână.
[142] Persoana noastră.
[143] Fulgerele luminii dumnezeiești sunt pline de viaţă dumnezeiască.
[144] V_1: *suspină*. V_2: *s'anină*.

3453. Copilaşi cu rai în priviri,
inocenţă ce curge în sclipiri,
când forme ce'n colţi fură[145] din forme,
înmugurind în zori alte norme[146],
mai pure, mai blânde, mai înalte,
eternul în ele să salte.

3459. Ce vină e'n noi că *iubim*,
parfumuri în care simţim
mereu, mai noile ceruri,
dezvăluite în flori de-adevăruri?

3463. Şi Tu eşti un centru de foc,
în afară de spaţiu şi loc,
armonie şi vrajă şi joc
scânteiezi *nenoroc* şi *noroc*[147].

[145] Perfectul simplu al verbului „a fi".
[146] V: *ce'nmuguresc fără norme*.
[147] Căci de la Tine, Doamne, iese viața și moartea...

3467. Comoara mea de frumuseţe
şi de farmec fără sfârşit,
cât aş da să mă-ngheţe
jocul Tău infinit!

3471. Frumuseţe tremurândă
când în valuri, când în flori,
câteodată – *faţă blândă*;
câteodată – *în vâltori*.

3475. Aţi venit aşa
fără a vă chema:
frumuseţe şi *farmec*.
Cerul[148] este darnic
cât n-am merita.

[148] Dumnezeu Se arată darnic cu noi mai mult decât am fi sperat vreodată.

Este şi *nu este*. În ultima esenţă lumea *este* şi *nu este*, *există* şi nu *există*. *Vidul*, aşa cum îl concepem noi astăzi, este o lume de particule, care apar în vid şi dispar în vidul nostru.

Cf. Magazin ştiinţific[149], 9 decembrie1989.

[149] A se vedea cum arată acum: http://www.magazinstiintific.ro/.

Dacă la nivel micro, în vid, lucrurile stau cumva, la nivel macrouniversal lucrurile stau altfel.

Spiritul, ca şi universul este *permanent* dar e şi el *văzut* şi *nevăzut*.

Limitele spiritului sunt *văzut*-*nevăzut*.

Limitele universului *sunt* şi *nu sunt*.

Întrebări: Univerul e *discontinuu* pe toate planurile?

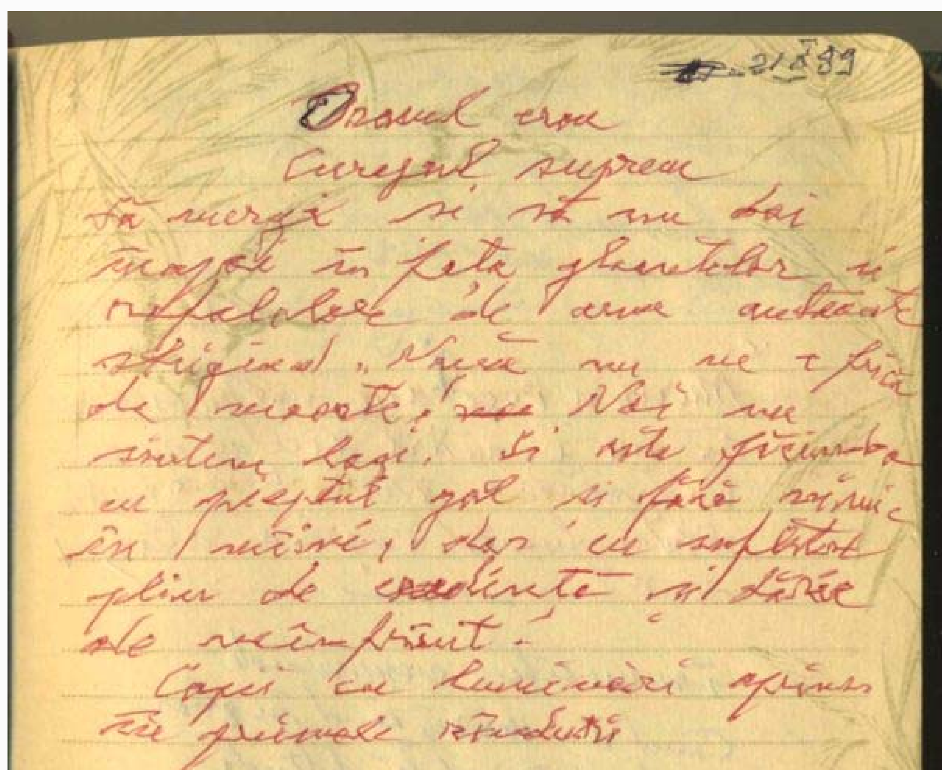
Dar spaţiul?! Timpul e continuu? Aşa se pare.

3480. Dragi vechi Traci,
Mame cu Goţi
Şi mame cu Daci,
Fraţi de mult bulgarizaţi;
Cine sunteţi, nu vedeţi,
Când *cântaţi* şi când *jucaţi*?

21 decembrie 1989. Orașul erou[150].

Curajul suprem este să mergi înainte, să nu dai înapoi în fața gloanțelor și a rafalelor de arme automate, strigând: „Nouă nu ne e frică de moarte! Noi nu suntem lași”; și asta făcând-o cu pieptul gol și fără nimic în mâini, dar cu sufletul plin de credință și tărie de neînfrânt.

Copii cu lumânări aprinse în primele rânduri.

Orașul erou
Curajul suprem
să mergi și să nu dai
înapoi în fața gloanțelor și
rafalelor de arme automate
strigând „Nouă nu ne e frică
de moarte; Noi nu
suntem lași. Și asta făcându-o
cu pieptul gol și fără nimic
în mâini, dar cu sufletul
plin de credință și tărie
de neînfrânt.
Copii cu lumânări aprinse
în primele rânduri

[150] Se referă la Timișoara.

29 ianuarie 1990.

Lozinci...Scânteia a fost la Timişoara. Fulgerul însă la Bucureşti. „Noi nu am avut curajul românilor”, se spunea la Pekin.

Timişoara – sânge; Bucureştiul – plânge.

Noi nu ne ducem, am...

În ultima vreme îi ziceam Floricăi[151]: „Toate sunt aşa de la Dumnezeu şi numai El ştie când vor înceta”.

Şi: minune! Dumnezeu a vrut revoluţia! Dacă Dumnezeu nu făcea să treacă armata alături de popor, atunci urma o baie de sânge.

Francezii spun: *Românii sunt nebuni*.

Peste octavă nu este nimic în muzică, ci numi acel invizibil, indefinibil, de neatins.

„Nu plecăm acasă, morţii nu ne lasă!”.

---

[151] Soției sale.

[10/20 mai 1990]

3486. Muriri'n veci[152] i-am înălţat altare,
căci nu e mort acel' ce moare,
ci trecător prin lumea trecătoare
şi-n lumea veşnică altar e.

[152] Cu sensul de : „rămânere în veşnicie".

Frumuseţe nemurindă
când *în valuri*, când *în zbor*,
câteodată *faţă blândă*,
câteodată *în vâltori*[153].

[153] O variantă a strofei de la p. 89.

Mărturie

3494. Odată, demult, în tinereţe:
m-am simţit nemuritor
şi apoi mărginit,
unic punct în infinit,
în adânc de negrăit,
sfânt şi îndumnezeit.

3500. În Împărăţia Cerurilor,
Puteri cereşti, în limba lor mi-au vorbit
şi s-au dezvăluit
în măreţii de măreţii fără sfârşit.

3504. Acestea m-au cuprins
şi m-au desprins[154]
dar eu nu le-am cuprins[155],
decât *fragmentar* şi *stins*.

[154] De cele ale lumii văzute.
[155] Vederile dumnezeiești.

[5 septembrie 1990]

Sfântă Fecioară

3508. E de la Tine, Doamne,
Soarele meu şi Bucuria mea!
E de la Tine, Doamne,
Iluminarea şi Sfinţirea mea!
E de la Tine, Doamne,
Iubirea, mântuirea mea![156]

---

[156] Exclamaţiile acestea de prea mare bucurie au o legătură tainică cu Prea Curata, deşi aici nu se specifică nimic în acest sens. Fericitul Ilie nu scria nimic fără sens.

Aceste câteva versuri, care poartă indicaţia că sunt *pentru Maica lui Dumnezeu*, dar în versuri nu apare nimic despre ea, vor să spună despre o experienţă personală, pe care a lăsat-o tainică.

Vieţile Sfinţilor sunt taine fără fund. Poemele lui sunt la fel. Fericitul Ilie scria despre anumite minuni din viaţa lui şi, în acelaşi timp, parcă nu scria nimic.

Simt la tot pasul în manuscrisele sale că el a scris *mai puţin* decât *a trăit*. Cum se ruga el, cum a trăit de fapt, transpare prea puţin din cărţile sale. El e o taină şi va rămâne astfel și după ce voi spune nenumărate lucruri despre sine.

3514. Norii aurii[157] revarsă o cântare,
o mireasmă...

3516. O mireasă de mireasmă
ne'nţeleasă
şi-nţeleasă Duhului şi
Domnului.

[157] Văzuți în slava lui Dumnezeu.

2 decembrie 1990. Despre balf...

Cum am mai spus şi altă dată, prea plinul strălucirii şi al puterii l-a prăbuşit pe Lucifer.

Tot astfel astăzi, prea plinul forţei, datorat prea plinului *dezvoltării inteligenţei omeneşti* şi nu *al spiritualităţii* sau – mai bine zis – pentru deformarea spiritului, va duce la prăbuşire, la un război nimicitor mai devreme sau mai târziu.

3520. Aş vrea ca fulgerul să mor
de zeci de ori!...

3522. Şi toate vieţile din piept
să le arunc peste vâltori,
spre ceruri noi să le îndrept,
că nu e moartea mai presus
de Cel ce vieţile ne-a dat!

3527. Aş vrea să mor întru Iisus,
Cel dintru moarte înviat!...

Naveta spaţială: 6 decembrie 1990. Nave albe. Stele moarte, concentrate, de culoare violetă.

O ceaşcă de materie din ele cântăreşte 100 de tone, fiid o materie extrem de concentrată.

Cerul de diamant

3529. Căutam singurătatea
spaţii largi să pot să zbor,
spirit, o, diamant netrecător!

E o ideea *comună* şi *mult vehiculată* dar *etern valabilă*.

Noi[158] trebuie să pornim de la noi, de la lumina noastră dată nouă de Dumnezeu.

În ea trebuie să reflectăm ideile lumii noastre interioare, cât şi din afară (Occident), însuşindu-ni-le, prelucrându-le într-o nouă viziune proprie, româneasco-universală.

[158] Românii.

[24 decembrie 1990]

Clipă!

3531. Veşniciile se pleacă
în faţa Veşnicului Tată,
că veşnicia clipă e
şi clipa veşnicie;
una e-n alta, că nu e
nici timp, nici spaţiu, purure.

[24 decembrie 1990]

Trecere

3537. La veşnic umbe trecătoare
mă închinam în tinereţe;
că erau *chipuri* sau *frunzare*
le adoram, le dam bineţe.

3541. Dar a venit şi timpul când
spre ceruri sfinte, greu urcând,
aflat-am calea cerurilor noi
prin Sfântul Duh. În viaţa de apoi

3545. prin harul Tatălui intraţi,
Hristos[159] ne face *dumnezei*[160] şi *fraţi*,
să auzim şi să vedem,
a Cerului Împărăţie de credem!

[159] Ms: *Christos*.
[160] Ms: *zei*.

3549. – Tu, Feciorie-Mamă,
a cerului şi-a lumii,
pe-ntinderi şi pustii
mult preamăriţii fii!...

3553. – Departe sunt de Tine
şi rareori am fost
în clipe cristaline,
în creatoru-Ţi rost.

3557. Pierdut pe căi te caut[161],
că te-am pierdut de mult...
de sunete de flaut,
răpit, eu te-am pierdut...[162]

3561. Dar ştiu acum şi cuget,
că neamul[163] tot se-ndreaptă,
cu suflet şi în cuget,
pe-a Duhului Sfânt teaptă.

3565. Tu ai făcut minunea,
la timpul socotit,
a-ntoarcerii spre Tine
şi iar Te-am regăsit.

---

[161] Se referă la lumina divină.
[162] V: *Răpit eu fost-am, supt...*
[163] Românesc.

3569. Clipa *e* şi *nu e*;
timpul şi spaţiul se destramă,
sufletul tot suie,
Dumnezeu[164] ne cheamă.

3573. El e Sfânta Împărăţie
ce prin Duhul Sfânt coboară,
întru spirit, ca să ne fie
har în veşnicii, comoară...

3577. Peste scările ce mint,
fulgerele curg argint
şi în suflet dă izvor
Duhul Sfânt nemuritor.

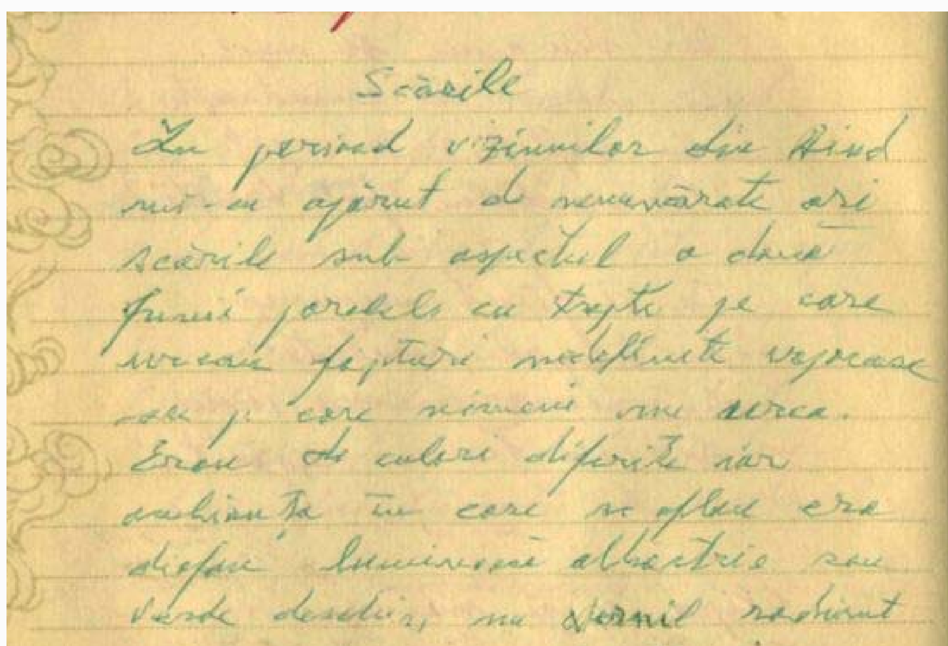
---

[164] Ms: *Cerul Sfânt*.

Scările

În perioada viziunilor din Aiud, mi-au apărut de nenumărate ori *scări*, sub aspectul a două funii paralele, cu trepte, pe care urcau făpturi nedefinite, vaporoase sau pe care nu urca nimeni.

Erau de culori diferite iar ambianţa în care se aflau era diafan luminoasă albăstrie sau verde deschis sau de culoare vernil radiant.

Scările

În perioada viziunilor din Aiud
mi-au apărut de nenumărate ori
scările sub aspectul a două
funii paralele cu trepte pe care
urcau făpturi nedefinite vaporoase
sau pe care nimeni nu urca.
Erau de culori diferite iar
ambianța în care se aflau era
diafan luminoasă albăstrie sau
verde deschis, sau vernil radiant

16 iunie 1991.

Cine a păcătuit şi păcătuieşte nu e liber şi nu e fericit. Cine se curăţeşte şi se luminează este liber şi e cu adevărat fericit.

„De Tine se bucură, Ceea ce eşti plină de dar, toată făptura, Ceea ce eşti biserică sfinţită şi rai cuvântător, că mitrasul Tău scaun l-ai făcut şi pântecele Tău mai desfătat decât cerurile s-a lucrat.

De Tine se bucură, Ceea ce eşti plină de dar toată făptura, soborul îngeresc[165] şi neamul omenesc; Doamne, mărire Ţie”.

„Lauda fecioriei din care Dumnezeu S-a întrupat şi Prunc S-a făcut”.

„De Tine se bucură, Ceea ce eşti plină de dar, toată făptura, adunarea îngerească şi neamul omenesc.

Ceea ce eşti biserică sfinţită şi rai cuvântător, lauda fecioriei din care Dumnezeu S-a întrupat şi Prunc S-a făcut, Cela ce mai înainte de veci este Dumnezeu.

Că sânul Tău scaun s-a făcut şi pântecele Tău, m-ai desfătat decât cerurile s-a lucrat / din care Dumnezeu S-a întrupat şi Prunc S-a făcut; Cela ce mai înainte de veci este Dumnezeul nostru. /

De Tine se bucură ceea ce eşti plină de dar toată făptura, adunarea îngerească şi neamul omenesc. Doamne, mărire Ţie”.

[165] Ms: *adunarea îngerilor*.

„Şi izgonind pe Adam, l-a aşezat în preajma grădinii celei din Eden şi a pus Heruvim şi sabie de flacără vâlvâietoare, să păzească drumul către pomul vieţii” (Fac. 3, 24).

[1980]

Stropi

3581. Din „greşeală”[166] strop
cerurile au sorbit,
vidul a nuntit.

3584. Din „greşeală”,
nori şi galaxii,
risipind ai vorbit,
neant adormit...

3588. Sublim Tu roteşti
ore şi loc
zămisleşti
în goluri cereşti...
Cine eşti?!

3593. Mereu te întrebi
în depărtări
şi în nori.

3596. În loc de răspuns,
alte zări,
în infinit se afundă...

3599. Tăcere profundă,
cataclisme inundă...

3601. Luminile strigă,
iubirea'ncovrigă[167],
vorbeşte pe căi,
înflăcărări, văpăi,
grăind măreţie,
de-a pururea Ţie:

---

[166] Gilimele ne parţin, ca şi următoarele.

[167] O formulă unică. Iubirea *ne încovrigă*, ne uneşte cu Dumnezeu, ne intersectează cu măreţia luminii Sale dumnezeieşti.

Doamne! Tărie!...

3608. Cobori lumină, flacără şi foc[168],
pe simţuri care nu se coc[169],
şi fă-le să-nflorească
în inima cerească.

---

[168] Lumina dumnezeiască.
[169] E vorba de verbul „a coace”. A coace pâinea. Simţurile noastre nu sunt coapte, arse, *distruse* de către lumina dumnezeiască, ci *îndumnezeite*.

Fecioria, ca esenţă spirituală primordială din care Dumnezeu a creat lumea spirituală şi din care Însuşi Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat luând chip de om, ca să transfigureze materia, lutul, ca să înnobileze trupul[170].

---

[170] Uneori limbajul său este imprecis ca formulare teologică, ca aici, deși gândul său nu era deloc *imprecis*, pentru că preciza realități dumnezeiești experiate personal.
Aici vrea să spună că lumea cerească, Ierarhiile cereşti sunt pline de feciorie. Fiinţa lor e feciorelnică. Iar Domnul Se întrupează din Pururea Fecioară Maria ca să-Și îndumnezeiască trupul Său.

Ce este ştiinţa actuală? *O frântură* din posibilităţile ştiinţei viitorului.

Ce este filosofia? O serie de *poezii ale raţiunii*, care e în plin rafinament şi care încântă şi îl înnobilează pe om.

[2 februarie 1992]

Universul spiritual[171]

3612. Eram în trup şi treaz
în lumea de puzderii[172]...
...Totuşi eram în duh,
asemenea luminii'n aer[173].

3616. Iar zborul meu de fulger
în nemişcare se făcea[174],
cum stelele ce merg pe cer,
par nemişcate-n ochii vii de-aici.

3620. ...Şi tot mai sus, şi tot mai pur ajuns,
în cerul ultim, nepătruns,
lumina'n nori se prefăcea
şi printre linişti, din culori,
rodeau[175] vii forme din abise,
minuni de dincolo de vise[176],
ce-mi deschideau în ochi de gând,
alte privelişti şi simţiri,
ce nu-s de spus, nici de'nţeles...
...spiritualul univers[177]...

3630. Tot ce e-n spirit[178] nu e vis[179]
şi toate câte-n lume-apar,
când eşti în Duh[180],
voalat dispar.

---

[171] M: *Spiritualul univers*.
[172] Puzderie = mulţime nenumărată. Mulţimea de fiinţe cereşti văzute în extaz.
[173] V: *atmosferă*.
[174] Detaliu extatic.
[175] A rodi, a naşte, a produce.
[176] Un vers superb, unic.
[177] Cele văzute în slava lui Dumnezeu.
[178] Tot ce vede duhul nostru în extaz, în lumina dumnezeiască.
[179] V. eliminată: *Că totul e real, nu-i vis*.
[180] În slava lui Dumnezeu.

3634. Uneori trăiesc într-o lume
imaterială, cu sentimentul
că sunt nemuritor şi
fericirea îmi dă târcoale[181].

[181] Îmi dă târcoale, mă urmăreşte, vrea să mă *încolţească* fericirea pentru totdeauna.

De multe ori văd în vis şi revăd, peisaje şi locuri comune, care par să formeze *un fundal oniric*, care revine din când în când.

Adeseori, când în detenţie unii se căinau, când se văietau de soarta lor, de condiţiile grele pe care le suportau, de suferinţele lor, le spuneam să *nu-şi anuleze* tot ceea ce îndură prin această atitudine, ci să slăvească pe Dumnezeu şi să-i mulţumească, pentru favoarea pe care le-o oferă, aceea de a se înălţa pe culmi duhovniceşti, dacă îndură toate şi totul în numele Domnului, spre slava lui Dumnezeu şi spre sporirea în duh a omului şi pentru mântuirea neamului nostru.

Cel de care am cea mai puţină milă în lume sunt eu[182].

[182] O frază unică şi care caracterizează pe deplin marea lui mărime de suflet.

3638. Sclipiri de minţi, minune,
ce deschideţi ceruri în cununi;
şi nu sunt cel ce cântă,
nici cel care frământă,
ape şi codrii şi ceruri,
cântând noi adevăruri.

3644. Ci cel ce vede şi-aude
miresme proaspete, crude[183],
ce izvorăsc din adâncuri,
cârduri de cârduri,
pe infinite oblâncuri[184].

---

[183] În mod extatic.

[184] Sensul de bază al lui *oblânc*: partea de dinainte a șeii calului, mai ridicată și înconvoiată.
Aici Dumnezeiescul Ilie a folosit *ideea de denivelare* pentru sensul: infinite ondulații, unde ale luminii dumnezeiești.

A fost o perioadă în detenţie, când simţeam harul lui Dumnezeu asupra mea ca o lumină atotcuprinzătoare, care, ca şi cerul din jur, se întindea peste tot.

Tot timpul am urmărit să obţin lumina spirituală, *nevăzută* ochilor trupeşti dar *văzută* sufletului, minţii noastre.

Doream, în simplitatea mea, să-mi apară un Înger. Pretenţie absurdă. Toate obstacolele, toate încercările le puneam la temelia realizărilor spirituale.

Am văzut lumină[185] deasupra ţării mele, România, dar mai multă strălucire am văzut deasupra Rusiei pravoslavnice, cu toate că dorinţa mea era să văd mai multă strălucire în România.

[185] Dumnezeiască.

„Aţi luminat cu jertfe sfinte
Pământul până'n temelii
Căci arde ţara de morminte
Cum arde cerul de făclii".

(Radu Gyr[186])

Petrişor Ionescu

Dumnezeu va judeca neamurile.

Titlu: „Destinul spiritual al României".

[186] Strofa de deasupra îi aparține lui Radu Gyr (http://ro.wikipedia.org/wiki/Radu_Gyr) și e parte componentă a poemului *Imn morților*, pe care îl găsiți aici: http://www.calvarulaiudului.ro/.

Energiile negative sunt mai uşor de vizualizat când ai o manifestare inferioară. Ele se exprimă prin nelinişte, iritare şi în culori şterse, închise.

Dacă simt persoane în apropiere ele atacă[187] şi după ce pun stăpânire pe persoana cea *mai slabă* sau *mai inferioară*, se manifestă ofensiv asupra celor din jur, pe care îi angrenează în discuţii aprinse, în certuri, care determină ură şi agresivitate.

Am văzut, am asistat adesea la astfel de scene. Forţele, energiile pozitive[188] nu dau buzna, nu se manifestă agresiv, nu caută *să capteze* sau *să se infiltreze* în mod viclean.

Ele creează un centru pozitiv, care se extinde, creând bună dispoziţie, calm, linişte, ne răspândind vibraţii stridente, ci o vibraţie liniştitoare, blândă, din care emană bucurie.

[187] Ființele demonice, demonii.
[188] Îngerii lui Dumnezeu.

14 martie 1992. Păreri şi concluzii.

Controlul euro-atlantic. (...) Ne pun în guşa germanilor şi a ungurilor, care vroiau să acapareze fostele state socialiste.

USA nu e de acord.

Urmări: două crucişătoare la Constanţa. Manevre cu flota română. Ministrul român de externe, acreditat la Moscova, discută problema referitoare la tezaurul românesc luat de ruşi şi problema Basarabiei.

La Berlin, Săndulescu[189] este adjunctul ministrului de externe. Germanii: forţe binevoitoare cu România. Unii cred că e *rezultatul politicii* lor. Nu! E rezultatul unui *concurs de împrejurări* create de Dumnezeu.

[189] Ionel Săndulescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ionel_S%C4%83ndulescu.

În timp ce eram în război, în apropiere de Stalingrad, în câmpia Kalmucă, un glonţ m-a fulgerat[190] prin plămânul drept.

Durerea fizică pe care am trăit-o a fost egală cu aceea cînd îţi apeşi cu degetul, nu prea tare, propriul tău corp.

Dar ce am simţit sufleteşte? Acest fapt nu m-a îngrozit, pentru că socoteam că *am să mor*. Doream să ştiu, eram, mai bine zis, *curios să ştiu* ce se întâmplă în drumul de la *viaţă* spre *moarte* şi *când mori*.

Acest lucru mi-a venit în minte atunci. Am privit către cer pentru ca să rămân cu imaginea albastră a cerului în minte. Însă mi-am dat seama că moartea nu vine, că ea nu se produce, că sunt încă viu.

M-am ridicat în picioare şi sânge şi spumă îmi astupa gura. Am mers aşa câţiva zeci de metrii, pentru ca apoi să îmi pierd echilibrul şi să cad. Iară şi iară mă ridicam şi iară şi iară cădeam.

Distanţa pe care o parcurgeam[191] era din ce în ce mai mică. Pe câmp ierburile erau mari şi mi-am dat seama, că dacă rămân pe câmp n-are să mă mai vadă nimeni.

De aceea m-am tot ridicat şi am căzut, pe o distanţă de aproximativ doi kilometrii, până când, spre norocul meu, am fost observat de cineva de la un post sanitar, al unei unităţi de cavalerie, de unde mi s-a trimis o brancardă[192], cu doi soldaţi sanitari.

Spre uimirea mea ei nu ştiau că *frontul fusese străpuns* şi că se găseau în situaţia primejdioasă de a fi încercuiţi.

---

[190] M-a străpuns.

[191] Pe care puteam să o parcurg între două ridicări de la pământ, în această stare de om rănit de un glonț.

[192] O targă.

Deşi ştiu şi recunosc ca virtuţi *răbdarea* şi *necesitatea calmului*, când sunt acuzat pe nedrept sau mi se reproşează ceva, un uragan de răzvrătire şi de furie se dezvoltă în mine, pe care nu întotdeauna mi-l pot stăpâni.

E bine să umbli prin credinţă ca să ajungi la Domnul. Ce mare păcat am făcut! Am umblat o vreme prin credinţă şi prin vedere şi am căzut. Darul se dă, dar se şi ea!

11 aprilie 1992. Ce rezultă din faptul că *Iisus a înviat în trup, în timp şi spaţiu*? Înseamnă că există posibilitatea (şi aşa va fi), ca şi noi să avem parte de aceeaşi înviere, şi nu numai noi oamenii, ci toată făptura; cum spune Apostolul Pavel, că *făptura şi universul suspină după mântuire*, după învierea spirituală.

Dar pentru a se realiza acest lucru, întâi trebuie să moară, aşa cum spune Apostolul Ioan în *Apocalipsa*, să piară prin foc şi să apară în Duh, o lume şi un cer nou.

Învierea lui Iisus oferă *dovada* şi *certitudinea învierii* în trup, în spaţiu şi timp, a întregii creaţi.

Dar ce înseamnă asta? Înseamnă că universul, cosmosul, creaţia va avea calitatea duhovnicească, în veşnicie, de *a fi* şi *a nu fi*. Căci Domnul e Stăpân pe *a fi* şi pe *a nu fi*. Moartea e un fenomen necesar învierii.

Însă pentru oameni, învierea depinde de felul cum se moare: *mântuit* sau n*emântuit*. Nemântuirea e pieirea în focul cel veşnic.

Ce înseamnă *a fi* şi *a nu fi*? Este calitatea prin care poate să apară, în spaţiu şi timp, o lume perfectă, alături de calitatea de a se face nevăzută, devenind spirit pur, viu, etern, prin Duhul lui Dumnezeu.

Există forţe negative

În detenţie, când sensibilitatea mea spirituală se subtilizase, uneori le simţeam cum circulă, alteori le observam cum acţionează asupra altor persoane, cum devenau previzibile pentru mine şi le putem urmări acţiunea şi efectele asupra persoanelor din jur[193].

Aceste lucruri mă îndreptăţeau *să simt* existenţa lor. Au fost cazuri când le vedeam în duh, ca nişte sfere de culoare întunecată, negre. Erau nişte sfere de forţă cu ţepi, ca nişte arici, care se năpusteau asupra mea sau a altora.

Adesea observam schimbarea stării sufleteşti a altora şi întunecarea chipului celui care era atact de către ele.

Acela, constatam imediat, avea o criză de depresie, de revoltă, de mânie, de ură, de tulburare profundă.

Cel agresat de o forţă negativă, dacă nu se putea elibera de ea, devenea un centru de forţă negativă, care angrena la rău şi pe alţii. Izbucneau certuri, se dezlănţuiau duşmănii, care se soldau cu scandaluri sau frământări sufleteşti nocive.

Lucrurile se calmau *în timp* şi nu prin *vorbe* şi *sfaturi*.

Sfaturile date la timp nepotrivit creau recrudescenţe şi întârziau liniştirea. Rugăciunea era un bun remediu cât și exemplul faptei bune, tacite, care nu iese în evidenţă.

---

[193] Se referă la ființele demonice, la demoni.

[15 aprilie 1992]

Soţiei

3649. Pământul acesta de aici, de la noi, te-a cuprins.
Tu eşti acum în el şi el în tine.
Aş vrea să te mângâi şi mă liniştesc mângâind
ţărâna şi iarba mormântului tău.
Şi mă împac, înţelegând că tu, trupul tău
e întregul pământ iar sufletul tău
este întregul cer şi e un cer albastru.

Faptul că de aproape doi ani şi jumătate, şi în continuare, ne luăm angajamente[194] pe care nu le soluţionăm şi ne consumăm energia în acuzaţii reciproce partinice şi în lupte între facţiuni, între idei şi greşeli actuale, făcute cu *rea* sau cu *bună intenţie*, mă face să mă întreb: *la ce servesc toate astea?*

Nu pot să răspund la faptul, dacă se petrec *întâmplător* sau *dirijat*, dacă au *un scop bine definit*.

Dar înţeleg foarte bine următorul lucru, că toată această tevatură şi degringoladă politică şi critică acerbă pentru te miri ce motive sau pretexte, seveşte de minune, celor care vor să ascundă gravitatea crimelor făcute de către regimul comunist şi să atenueze spiritul de cercetare al trecutului şi stabilirea unei vini, care însă apasă asupra partidului comunist, din momentul instalării sale la conducere şi până în 1989.

Impactul regimului comunist se perpetuează şi din decembrie până acum, prin tot ceea ce fac *rămăşiţele* şi *codiţele comuniste* instalate în posturi cheie după revoluţie.

[194] La nivelul conducerii statului român.

Lumina nevăzută – neapropiată, necreată, dumnezeiască

3656\. O, prezenţă unică, tu,
asemenea luminii din zori,
cu ochi de sori strălucitori,
tu îmi reverşi în suflet nori;
clari, de parfumuri, călători...

3661\. Cerul mi-l apropii simţirii
şi în zarea desăvârşirii,
trupul şi sufletul nesfârşirii,
tânjeşte după clipa sfinţirii.

3665\. Ci umbrele zării, pământul,
toate cele ce trec...şi ca vântul,
suflă încoace – încolo. Cuvântul[195]
mă absoarbe, absorbindu-L.

[195] Dumnezeu Cuvântul.

3669. Mi-e dor de cer,
de paradis între-deschis;
şi doar în vis,
întrevăzut în nevăzut,
iubitul cer.

3674. Iubirea mea
în vis plutea;
alăturea –
fecioară, stea.

[31 decembrie 1992]

3678. Aurul luminii se revarsă
Peste raiul pământesc...
Pentru cine? Pentru ce?
Când pe'ntinderi şi pustii

3682. Nu e nimeni să admire.
Numai Spiritul de sus
Te priveşte.

3685. Ard cu flăcări vii, albastre,
pe sub case, pe sub tălpi,
duhurile celor morţi.

22 martie 1993. *Începutul* şi *sfârşitul* e în noi. Infinitul e în noi. Marginile infinitului sunt în noi.

Acestea sunt *intuiţii directe*, care nu ni se explică, ci *ni se sugerează*.

Rudolf Steiner, *Treptele iniţierii* [196]

Pregătirea: observă creşterea şi înflorirea, descreşterea şi pieirea formelor; să nu te pierzi în semnificaţia celor văzute; să înţeleagă ce-i spun.

Orientarea. Sentimentele şi gândurile sunt fapte reale.

Nu te lăsa furat de visare, de imaginţaie, de gânduri şi sentimente.

Să auzi cu sufletul un lucru sau un animal. Să asculţi şi să taci, fără să-ţi exprimi opinia, reprimându-ţi sentimentele într-o stare de detaşare.

Ascultă verbul interior. Citeşte cărţi din domeniul ocult, ca să pui în acţiune forţa şi clarviziunea interioară.

Iluminarea. Observă piatra şi animalul, nemişcarea şi mişcarea. Acestea determină două feluri de sentimente şi de gânduri.

Piatra radiază bleu-roşu.

Animalul radiază roşu-portocaliu.

Planta radiază verde şi tinde spre roz eteric.

Ego[197]: Există nuanţe intermediare. În lumea spirituală sunt culori multiple, admirabile.

Controlul gândurilor şi al sentimentelor. Curajul şi încrederea în sine.

Ocultisul devine conştient de suflet şi spirit, aşa cum ajunge omul obişnuit, conştient de corpul său.

Puneţi în faţă o sământă de plantă. Reprezentaţi-o în imaginaţie crescând şi gândiţi-vă că în ea se află, în stare virtuală, planta.

Gândind astfel, invizibilul va deveni vizibil. Cu timpul, sământa apare într-un nor luminos, prin forţa gândirii şi a meditaţiei. Gândurile sunt realităţi.

---

[196] E vorba despre o carte ocultă, sincretistă, satanică pe care am citit-o şi eu de la Fericitul Ilie. Aici se pare că avem un conspect, în linii mari, al cărţii. A se vedea date despre autor:
http://ro.wikipedia.org/wiki/Rudolf_Steiner.

[197] Reamintim faptul că *ego* [*eu*, în latină] inițiază comentariul său la ceea ce citește.

Ego: Trag concluzia de aici că ocultismul pune accentul pe *eu* şi de aceea e handicapat, dovedindu-se insuficient de credincios, căci nu se centrează pe divin, pe ajutorul divin.

Ocultismul alunecă spre un *homo-centrism*. Dacă ar fi *teocentric* rezultatele ar fi cu mult superioare.

Prin acest aspect, isihasmul e superior ocultismului. De aceea nu urmăriţi cunoaşterea şi încadrarea în lumea spirituală, ci trăirea în Dumnezeu, în Hristos, prin venirea Lui în inima omului!

R. Steiner: Experienţa trebuie să servească exact la a vedea *noul* şi nu la a-l judeca în comparaţie cu *vechiul*.

Clarvăzătorul respiră şi vede cu sufletul, aude şi vorbeşte cu ajutorul spiritului.

Nerăbdarea paralizează.

Ego: Deci e nevoie de răbdare. Clarvăzătorul percepe vârtejuri de nori, spirale ce se întretaie, culori şterse. Cu timpul devin strălucitoare.

Socrate[198]: „gnosi te auton” (cunoaşte-te pe tine însuţi!).

Steiner: Stăpânirea defectelor are mult mai multă influenţă asupra dezvoltării decât cuceririle inteligenţei şi practicarea exerciţiilor.

Îndepărtarea fricii.

Duritatea îndepărtează formaţiile astrale. Blândeţea înlătură obstacolele. Atenţia plină de simpaţie şi calm, apropie. Voi primi ce mi se cuvine, când voi merita.

Bhagavad Gita.

R. Steiner: Adevărata esenţă a omului nu se află *în afara* ci *în interiorul său*. Adevărul şi viaţa superioară se află în fiecare fiinţă omenească şi fiecare poate să le găsească *prin el însuşi*.

Ego: fără ajutorul lui Dumnezeu?

---

[198] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Socrate.

R. Steiner: Fiecare ar putea afla singur drumul, dar numai după mai multe reîncarnări.

Ego: Cu ajutorul lui Dumnezeu, a Mântuitorului Hristos se poate într-o singură viaţă.

R. Steiner: Lipsa de prejudecăţi faţă de fenomenele vieţii.

Să audă şi să vadă numai (ceea) ce vrea:

1. simţurile corpului 2. pasiunile sufletului

3. ideile spiritului

Vezi pagina 99.

Toate corpurile vii au un corp eteric: plantele, animalele, chiar şi mineralele.

Ego: Ocultismul e o „intrare”[199] pe uşa din dos în Împărăţia Cerurilor şi spre Dumnezeu.

R. Steiner: Tot ce se întâmplă nu e decât *simbol*.

Lucrurile mărunte ale vieţii obişnuite nu trebuie subestimate.

Ego: Ocultismul creează *o spiritualitate în sine*, care nu e Dumnezeul creştin, ci numai lumina universală emanată din Dumnezeu, cu toate făpturile ei, dar care nu este *Dumnezeu*.

R. Steiner: Lumina interioară devine pentru cunoaşterea suprasensibilă o poartă a lumii exterioare.

Ego: a confunda *lumea spirituală* cu *Dumnezeu*, e acelaşi lucru cu a confunda *universul material* cu *Dumnezeu*.

(…+ [200] panteism)

---

[199] Ghilimelele îmi aparţin. Învăţătorul nu punea, de multe ori, în scris, semnele de punctuaţie care marcau *neîncrederea* sau *ironia sa* cu privire la vreun lucru pe care îl citea.

Ghilimelele mele din text nu vin decât să restaureze *raportarea sa* la realitățile despre care vorbește.

[200] …+ = cuvânt sau cuvinte total ilizibile pentru mine.

Noi, creştinii ortodocşi, nu tindem spre cunoaşterea *lumii spirituale*, ci *căutăm Împărăţia Cerurilor*, al cărei centru diriguitor e Iisus Hristos Dumnezeu, Care înfiindu-ne pe noi, ne face părtaşi Sieşi: dumnezei, îndumnezeiţi[201].

E un[202] drum direct spre Dumnezeu şi acesta ne e dat de Hristos şi prin isihasm.

R. Steiner: Lasă-te calm, în voia a ceea ce *vine* spre tine.

Ego: Cum există o ştiinţă pentru lumea sensibilă, la fel există ştiinţa ocultă pentru lumea spirituală. Acestea au rolul lor pentru limpezirea, luminarea spirituală, pentru cunoaştere.

Cu totul altceva este *credinţa* şi *religia*, care te leagă, te integrează Divinităţii.

Spiritualul, spiritualitatea e una, (după) cum şi ştiinţa (e una) pentru lumea sensibilă, dar Divinitatea, Dumnezeu este cu totul altceva.

Ştiinţa adevărată ca şi *ştiinţele oculte* te apropie de Dumnezeu, dar oferă şi riscul îndepărtării şi al rătăcirii.

R. Steiner: Suprasensibilul se află la originea sensibilului.

Lumea suprasensibilă primitivă a fost nevoită să treacă prin lumea sensibilă – pentru a evolua; ca să sprijine progresul lumilor superioare – p. 146.

Să extragem fructele nemuririi din ceea ce este muritor.

P. 148, jos şi în continuare.

Marele gardian al pragului[203].

---

[201] *Cf.* Rom 8, 14, 16, 17, 19 etc.

[202] Există un drum.

[203] Până aici au fost notiţe după cartea lui Steiner.

Bucuria în veşnicie e o clipă de intensitate maximă.

Veşnicia fiind în afară de timp, clipa bucuriei poate fi confundată cu veşnicia.

Durata clipei nu poate fi sesizată decât dacă trăim în timp dar perioada, durata clipei (în veşnicie) nu poate fi determinată. Poate fi o secundă dar poate fi tot la fel de bine miliarde de ani sau o eternitate.

Mişcarea stabilă = stabilitatea mobilă. Vorbeşte despre ea Sfântul Grigorie de Nyssa[204].

Sfinţii Grigorie de Nazianz[205] şi Maxim Mărturisitorul[206] au spus că Dumnezeu este de nesfârşite ori mai presus de infinitatea Sa şi de toate însuşirile Sale infinite.

Sfântul Maxim, *Capete gnostice*.

Sfântul Calist Catafygiotul. „Dumnezeu e mai presus de însuşirile Lui". Dumnezeu e mai presus de tot ce este, de toată mintea şi înţelegerea.

Aceasta se explică prin faptul, că El e Cel din care sunt acestea. El e subiectul lor.

În Dumnezeu mintea e stabilă în mişcare.

Ego: Mintea e oglinda stabilă, în care se răsfrânge revelaţia în mişcare infinită. Aşa am înţeles *stabilitatea mobilă*. E o mişcare a minţii, care este dăruită ei de către revelaţie[207].

Catafaticul = afirmativul.

Apofaticul = negrăitul.

Părintele Dumitru Stăniloae:

Mintea, privind chipul fără chip al lui Dumnezeu, se împărtăşeşte şi ea de acest chip fără chip, adică de chipul

---

[204] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Grigorie_de_Nyssa.

[205] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Grigorie_Teologul.

[206] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Maxim_M%C4%83rturisitorul.

[207] De către Dumnezeu, Care Se descoperă pe Sine în vederea extatică.

nesfârşirii şi al nehotărniciei, în bucuria şi bogăţia primită de la Dumnezeu.

Dumnezeu cel Unul, propriu-zis e fără chip[208], fără contur; putere şi iubire e în „chip”. Dumnezeu e Unul pentru că singur El e neasemenea cu toate.

Sfântul Calist Catafygiotul. Deşi mintea e întinsă dincolo de sine, ea nu se confundă cu Dumnezeu şi aceasta se arată prin faptul, că rămâne conştientă de sine.

El e mai presus de minte şi înţelegere. Mintea priveşte la El fără grai şi cuvânt*. El e mai presus de lumină şi fiinţă.

Când faţa minţii aplecându-se înăuntru inimii, vede lumina Duhului izvorând din ea, într-o pururea ţâşnire, atunci e vremea de a tăcea (Am trăit personal această stare).

Când mintea se simte obosită de atotluminoasele vederi şi voieşte să le înşire în cuvinte e vremea potrivită de a le grăi.

Când ţâşneşte în inimă, din adâncul fără fund al izvorului dumnezeiesc şi din vederea înţelegătoare, puterea duhovnicească e vremea potrivită de a tăcea.

Căci atunci se săvârşeşte în chip negrăit slujba sfântă către Dumnezeu, în Duh şi Adevăr (Am trăit acestea).

Părintele D.[umitru] Stăniloae: Raţiunea, nemaiputând funcţiona, cade în uimire iar *înţelegerea* devine *vedere*.

Mintea are şi ea o vedere cum are trupul (ochii).

Uimirea[209] e o stare de înţelegere mai presus de înţelegere; o supraplinătate.

[208] Sublinierile îi aparțin Dumneziescului Ilie. Aici avem diverse note pe care le făcea pe când citea volumele *Filocaliei românești* tradusă de către Părintele Dumitru Stăniloae.
[209] Vederea extatică.

Sfântul Calist Catafygiotul:

Când vede ridicându-se asupra sa *martori nedrepţi*, întrebându-l de cele ce nu le cunoaşte şi tulburându-l, e vremea de a grăi şi anume de a răspunde împotrivă[210].

Prin har omul e mai presus decât Îngerii.

Părintele Dumitru Stăniloae: *Odihna minţii* e egală cu *o mişcare neîncetată*. Odihna mobilă a minţii.

Fără îndumnezeirea minţii omul nu se poate mântui (Sfântul Calist Catafygiotul).

Sfântul Calist Catafygiotul:

Mintea nu numai că dobândeşte *starea de înger*, ci se face şi părtaşă de înfierea dumnezeiască, mutându-se cu dreptate de la starea duhovnicească la altă slavă şi nu numai privind la Unul, ci ea însăşi făcându-se *unul*[211] şi vieţuind şi împărtăşindu-se mai presus de lume de El: împărtăşind-o de taine negrăite în chip dumnezeiesc, şi cu iubire de Dumnezeu întru Duhul Sfânt, se face în chip desăvârşit ca cele *văzute* şi *preavăzute*.

Trupul inteligibil, adică *fiinţa minţii*, se preface în har[212].

Mintea e simplă prin fire, pentru că şi Acela al Cărui chip este – adică Dumnezeu – este *simplu*.

Mintea e chipul lui Dumnezeu. E simplă.

Sfântul Isaac Sirul[213]: „De nu te-ai eliberat de griji, să nu cauţi lumină[214] în sufletul tău”.

---

[210] De a răspunde celor care neagă descoperirile Sfinților și întregul parcurs al îndumnezeirii omului.

[211] Adică unitară.

[212] Prin intermediul harului dumnezeiesc.

[213] Puteți downloada de aici *Opere*, partea a doua, ed. Deisis, 2003: http://www.scribd.com/doc/2063497/Sf-Isaac-SirulCuvinte-catre-singuratici.

[214] Lumina dumnezeiască.

D.S.[215]: În tăcere, adâncul nostru e *lucrător*.

Sfântul Arsenie[216]: „Fugi, taci, linişteşte-te şi te vei mântui!”.

Sfântul Vasile[217]: Sfârşitul liniştirii e tăcerea cu privire la toate.

Gura care mulţumeşte pururea pentru toate, primeşte binecuvântarea lui Dumnezeu şi în inima în care stăruie mulţumirea se revarsă harul (Ego: Slavă Ţie !).

Sfântul David Prorocul: „Eu sunt vierme şi nu om, ocara oamenilor şi defăimarea poporului” (Ps 21, 6).

Sinergia = colaborarea omului cu Dumnezeu.

Preafericitul Nichifor: Respiraţia pe nas. Rugăciunea isihastă.

Sfântul Ioan Gură de Aur: Tot cel ce se roagă vorbeşte cu Dumnezeu.

Părintele Dumitru Stăniloae:

Rugăciunea face pe om *biserică a lui Dumnezeu* dar şi *preot* al Lui. Căci şi Hristos Însuşi Se află în sufletul care se roagă, împreună cu Duhul Sfânt; Care Se roagă cu suspine negrăite în noi sau se întipăreşte în eul nostru în rugăciune.

Pentru că biserica nu e numai *locul unde se roagă omul*, ci şi *locul unde Se roagă Hristos*.

Sfântul Calist:

Acela pe care nu-L încap cerurile, intră în sufletul viu, prin rugăciuni.

---

[215] Părintele Dumitru Stăniloae.
[216] Cel Mare. A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Arsenie_cel_Mare.
[217] Ms: *Sf. Vasil*. Probabil e vorba despre Sfântul Vasile cel Mare: http://www.sfantulvasilecelmare.info/.

Ego: Plânsul şi lăcrimarea vin dintr-un izvor tainic al fiinţei, care – psihologic vorbind – cuprinde înduioşare, milă, regret faţă de păcate; pentru tine şi pentru întreaga lume, cum şi dragoste de creaţie; toate întru Dumnezeu şi din dragoste de El.

De ce, Doamne, după ce ai făcut această lume *atât de frumoasă* şi *plină de dulceţi*, care ne răpesc inima, ne ceri *să renunţăm* la ele şi *să le dispreţuim*?

Noi Te slăvim pe Tine, slăvindu-le pe ele, căci Tu eşti Creatorul.

Doamne, iartă-ne gândurile noastre!

Era o vreme când mă rugam pentru mine, pentru familie, pentru neamul meu, pentru toate neamurile de pe globul pământesc, pentru tot universul creat, pentru transfigurarea lumii, pentru mântuire, deoarece – după cum spune Apostolul Pavel – „întreaga fire suspină după mântuire, nu numai omul” (Rom. 8, 22)[218].

Prin scrierea dumneavoastră mi-am găsit fraţii întru Dumnezeu, care se roagă ca şi mine. Vă mulţumesc!

[218] Avem de-a face cu o parafrază la acest verset.

Cuvântul e Fiul lui Dumnezeu. Prin El, necunoscutul Tată S-a făcut cunoscut, în Duhul Adevărului, Care Îl împrejmuie.

La fel, în noi e Tatăl, când cuvântul exprimă în duh adevărul.

Prin Cuvântul Iisus, Tatăl e în noi şi prin Duhul Adevărului suntem în Tatăl, oceanul necunoscut al luminii.

Am trecut...

Am trecut prin viaţa materiei. Am trecut prin veşnicia materiei[219], dacă ea e *veşnică*.

Am avut corp din corpul ei şi viaţă din viaţa ei, dacă are *viaţă*. Spiritul, duhul, sufletul a locuit* în corpul ei, al materiei.

Eu vreau s-o iau cu mine în veşnicia spiritului, ca să o spiritualizez.

---

[219] Am trăit starea de spiritualizare a materiei și a trupului meu, așa cum va fi în veșnicie.

3688. De zbuciumul trăirii pământene
Mi-am îndreptat privirea către cer;
Gând şi gândire şi-alte pene:
M-am dezbrăcat de toate[220] ca să pier.

3692. Şi mi-a rămas din eu[221] doar conştiinţa
Şi o lumină ce-a crescut[222] mereu;
Până la cer mi s-a'nălţat fiinţa
Şi cerul tot a coborât în eu.

3696. De-atunci şi Rai[223] şi-Împărăţie
Mă bântuie şi eu trăiesc în ea,
Şi ea în mine creşte. Slavă Ţie,
Atotputernic şi divin de-a pururea!

[220] V: *ele*.
[221] Din eu-ul meu, din ceea ce eram mai înainte.
[222] V: *ce creştea*.
[223] Ms: *rai*.
V: „Împărăţie" în loc de: „şi rai".

22 aprilie 1993. Realizarea stării de *a fi* şi *a nu fi*.

Este şi *nu este* în acelaşi timp.

Stăpânul fiinţei şi al nefiinţei este Dumnezeu.

Când realizezi mental şi conştientizezi, trăiești această stare, simţi dumnezeirea, pe Dumnezeu în tine şi în afară de tine.

[18 aprilie 1993]

Prima zi de Paşti

3700. De zbuciumul trăirii pământene
Mi-am îndreptat privirea către cer!…
Simţiri[224] şi gândire şi-alte pene:[225]
M-am dezbrăcat de ele ca să pier!…

3704. Şi am păstrat din eu doar conştiinţa
Şi o lumină ce-a crescut mereu…
Până la cer mi s-a-nălţat fiinţa
Şi cerul tot mi-a coborât în eu !…

3708. De-atunci o sfântă-Împărăţie[226]
Mă bântuie şi eu trăiesc în ea
Şi ea în mine creşte. Slavă Ţie,
Atotputernic şi Divin de-a pururea![227]

---

[224] V: *gând*.
[225] În Ms era *virgulă*, în locul celor *două puncte* pe care le-am pus acum.
[226] V: *De-atunci şi rai şi-Împărăţie*.
[227] Varianta finală a poemului inclus în p. 152 a volumului de faţă.

[23 ianuarie 1994]

Nadia Budeanu*[228]

Fiecare suflet omenesc are ascunzişurile, frăgezimile, subtilităţile lui, pe care parcă te temi să le afli, să le dezvălui, să le atingi cu gândul, să le despici cu raţiunea.

Şi totuşi, ce energie au aceste *secrete fragilităţi*, care pătrund până dincolo de străfundul sufletului, având rezonanţe magnetice!

[228] Sau: *Budeana*.

Împărăţie

3712. Iarăşi fulgere ţâşnesc
Şi izvoare izvorăsc
Şi cu ele din adânc
Mă înalţ în cântec, cânt!…

Încă nu-i lumina, nu-i,
Dar cu fulgerele sui!

Un mani podnă hum[229]

În copilărie eram credincios, pentru că aşa fusese educaţia mea din familie. În adolescenţă, între 15 şi 19 ani, am renunţat la credinţă şi mă consideram *ateu*. Atunci a început *întunecarea* în fiinţa mea.

Simţeam că mă năpădeşte un întuneric, pe care îl simţeam foarte evident şi care aproape că devenea *vizibil* iar sentimentul dispreţului şi al urii mă pătrundea, începând să mă apese.

Această stare începuse să devină tiranică, de nesuferit.

În liceu, prin clasa a şasea [acum ar fi a zecea], chemaţi fiind la biserică cu clasa, ca să ne spovedim şi să ne împărtăşim, am refuzat sub motivul că *sunt ateu*.

Am vrut mult* timp ca să mă sinucid. Îmi pregătisem şi pistolul.

Dar, întâmplător, mama m-a surprins – a dedus intenţia mea – şi a început să plângă. De mila ei am renunţat la gestul acesta nefast.

Peste un an, în urma lecturării Noului Testament, mi-am revenit. Am avut atunci ceva, ca *o iluminare intelectuală*, care mi-a redat credinţa şi formula[230] mea de atunci înainte a fost aceea că: „Mai repede cred că soarele nu este pe cer, decât să cred că Dumnezeu nu există”.

Aşa am plecat pe front, cu gândul să mor în lupta împotriva necredincioşilor şi să ajung mai repede în lumea spirituală, în cer.

---

[229] Ininteligibile pentru noi.
[230] Crezul meu.

Subiect dramatic[231]

Cuplul 1. Tinde spre unirea fără confundarea personalităţii. E un cuplu creştin mistic realizabil.

Cuplul al 2-lea. Tinde spre contopirea totală, ceea ce îl duce la încordări neizbutite şi tensiuni. Mistică naturistă.

Al doilea cuplu tinde spre asimilare reciprocă, spre…+[232], spre afirmare egoistă, relaţia dintre cei doi devenind *patimă*.

---

[231] Schița unei piese de teatru, pe care dorea să o scrie.
[232] Probabil e vorba despre cuvântul „despărţire”.

Timpul şi spaţiul sunt create de Dumnezeu, ca făptura Sa – omul – să se convingă de inutilitatea şi zădărnicia căutării, atât în timp cât şi în spaţiu.

În cosmos, omul nu găseşte decât repetiţia, cercul şi prin aceasta *starea pe loc*.

De aici observă inutilitatea cercetării şi zădărnicia căutării, a cunoaşterii.

Numai *căutarea Dumnezeirii*, mai bine zis, *îndumnezeirea*, poate realiza satisfacţia căutării, prin extazul împlinirii, obţinându-se reîntoarcerea scânteii divine[233], care a înflorit în univers – şi care este omul – la Creatorul ei.

---

[233] Omul plin de slavă dumnezeiască.

De aceea am venit, ca ei să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pentru aceea, că Tu M-ai trimis.

„Şi aceasta este viaţa veşnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis” (In. 17, 3).

Opţiunea în arta modernă, preferinţa pentru *deformarea obiectelor*, pentru *schematic* şi chiar pentru *abstract*, demonstrează neputinţa de depăşire a realului şi a fenomenalului teluric, incapacitatea emulilor ei de *a depăşi* şi *a se depăşi*.

Este necesară asceza şi spiritualizarea individuală, pentru atingerea stării de puritate şi a înălţimii duhovniceşti, pentru ca această artă să se înscrie în alt nivel, pentru ca ea să atingă sferele cereşti.

Abia atunci, când vom ajunge la această stare duhovnicească, vom avea o altă artă, o artă cu adevărat *a viitorului*, a depăşirii continue, o artă divină şi care va veni prin revelaţia, ce va fi mai presus de funcţiile mentale obişnuite, dar prin *mintea oglindă*, receptacul a luminii cereşti şi a fãpturilor cereşti.

Filocalia, vol II. Pag. 330 / 222.

Care va fi starea sufletelor după moarte, a sufletelor care sunt d*esăvârşite*?

Fiind în afară de timp şi spaţiu, starea de incantaţie, de extaz, în Dumnezeire, de va fi de o clipă, ea va fi egală cu veşnicia.

Ieşirea din această stare de extaz veşnic, va fi înregistrată ca mişcare în timpul şi spaţiul spiritual, pentru o mai mare desăvârşire şi înscrierea unor noi paşi, întru reîntoarcerea în veşnicie, în Dumnezeu.

Şi aşa va fi etern[234].

Omul va intra şi va ieşi
din veşnicie, crescând în
dor şi prin extaze,
căci Dumnezeu e un ocean de extaz nemărginit.

Dar omul, făptura Sa, e chip care intră şi iese din Dumnezeu, prelungindu-şi vederea în oceanul Dumnezeirii, din ce în ce mai mult, dar niciodată nu devine *ocean*.

Noi suntem *clipa* oricât am fărâmiţa-o,
Dumnezeu e *oceanul* oricât l-am lărgi.

Noi ne-afundăm cu infinitul şi cu <u>neantul</u>, fărâmiţându-ne – Dumnezeu Se confundă cu infinitul, preamărindu-Se în <u>viul</u> etern.

Deci numai întoarcerea spre Dumnezeu ne poate salva de neant şi ne poate preamări în Viul etern, în Dumnezeu.

---

[234] Şi acesta va fi modul de înaintare veşnică în Dumnezeu, în cunoaşterea şi iubirea Lui.

*Scrisoare către D. Hossu**[235]

După ce, prin harul dumneavoastră, aţi făcut purificarea neamului prin durerile şi jertfele prezentate, a venit timpul să arătaţi şi revelaţiile închisorii şi ale Aiudului.

E ultima şi cea mai înaltă treaptă pe care puteţi ajunge, cu „Memorialul durerii”[236].

Eu nu profetizez;
spun ce am văzut.

Suferinţele şi jertfele sunt piedestalul înălţării neamuluispre Dumnezeu.

---

[235] Textul scrisorii are legătură cu documentarul Televiziunii Române: „Memorialul durerii”. I se adesează realizatoarei, doamnei Lucia Hossu Longin, însă nu ştiu dacă Fericitul Ilie a expediat către dumneaei această scrisoare. Cred că aici avem, mai degrabă, *o ciornă* sau *ideile principale* ale scrisorii. Aici găsiţi o pagină închinată acesteia:
http://www.facebook.com/pages/Lucia-Hossu-Longin/53293753334.

[236] A se vedea:
http://www.tvrmedia.ro/produs/memorialul+durerii_lm.html.

[6 iunie 1994]

Copiii vieţii

3718. Copiii vieţii şi orice făptură,
Se îndeamnă-n fapte, cu tărie,
Desfăşurând prin dragoste şi ură
Ascunsul joc, înalta bucurie[237]!…

3722. Privind cu-aceeaşi simpatie crudă
Tot ce se-mbină ca să se dezbine;
Cu desfătare sau adâncă trudă:
E cânt de harpă al liniştii divine!

3726. Cum stau privind şi mă întreb mereu:
E chipul meu?! E jocul meu ?!
Unde eşti Tu, unde sunt eu?!

3729. Şi simt un Duh ce mă străpunge,
Care din mine'n cer ajunge;
Iisuse cheamă-mă!…Sunt cruce.

---

[237] V: *Ascund în joc aceeaşi bucurie*.

Am venit să vă mulţumesc şi să vă laud curajul şi apoi…Dumnezeu a coborât în inimi, la rând*

Eu şi Duhul

Ego:

3732. Coboară iar spre mine Duhul slavei,
Îl simt cum vine'n jur şi mă cuprinde;
„E cu putinţă oare, străvezime,
Să mă-îngădui să privesc la Tine?"

3736. De mult, nimic nu mai m-aprinde;
„Numai în Duhul, Tu, închină-mă!".

Eu am venit. Sunt la capătul puterilor trupeşti şi a aşteptării. Timpul a venit.

3738. Te porţi în frumuseţea ta
Ca dimineaţa-n soare;
Treci…nu te mai uita,
Căci inima îmi moare!

Heidegger[238] demonstrează, că dintre toate *teama* (*Angst*[239]) este, în mod evident, starea care duce la demonstraţia faptului, că *nimicul există*.

Eu vreau să afirm faptul, că prin contrast cu ceea ce a spus el, *starea de bucurie pură*, *extatică* duce la demonstrarea faptului, că *Divinitatea există*.

De asemenea, prin spiritualizare – dacă obţii lumina pură – se demonstrează că Dumnezeirea există, deşi Dumnezeirea se face evidentă prin Ea Însăşi, nemaiavând nevoie de demonstraţie.

Pentru că lumina dumnezeiască este vie şi ea evoluează, creşte, se dezvoltă, se diversifică, în forme, nuanţe, culori, glasuri existenţiale nenumărate, tinzând spre infinit.

Ea, lumina dumnezeiască este în tine şi în afară de tine. Tu exişti în ea şi ea există în tine.

De aceea, constatăm că Dumnezeu este în noi şi noi în El. El e în noi şi în afară de noi, însă noi suntem numai prin El în afară de noi, pentru că El ne cuprinde pe toţi şi noi, numai prin El putem cuprinde totul.

---

[238] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Martin_Heidegger.
[239] În limba germană.

Ştefan Lupaşcu (1900-1988)[240]. Filosof român.

A susţinut, a ajuns la concluzia existenţei celui de al treilea nivel*, în care dominantă e *materia psihică*.

Pentru el existau trei feluri de materie vie: *materia fizică*, *materia vie* şi *materia spirituală*.

[240] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/%C5%9Etefan_Lupa%C5%9Fcu.

Părintele Dumitru Stăniloae: Prin păcat sau prin retragerea Duhului dumnezeiesc, creaţia slăbeşte în resursele ei vitale.

Sfântul Apostol Pavel: Înţelepciunea acestei lumi, la Dumnezeu, este nebunie (I Cor. 1, 20). Astfel că, cel ce ştie *mai mult*, ştie *mai puţin*.

„Fericiţi cei săraci cu duhul” (Mt. 5, 3).

Aurelian Tinculescu[241]: întreg = 1 miliard de ani.

Vârsta pământului = 33 miliarde de ani.

Fiecare întreg conţine 500 milioane ani evoluţie şi 500 milioane de ani involuţie.

…+[242] au trăit în al 15-lea miliard.

1 miliard de oameni.

Posedăm oglinda = relaţia cosmică cu un prototip spiritual. Stare pură.

Vârsta: 33 de ani veniţi din astral.

Etatea: 100.000 de ani.

Eu-ul este un gol care atrage concentric* norii evolutivi ai înnoirii.

Eu-ul se creează, pe de o parte, din cele din jur şi, pe de altă parte, din nimicul golului*, după cum Dumnezeu a creat lumea din neant; căci eu-ul e o picătură divină din Dumnezeu.

---

[241] *Aurel Teodor Tinculescu* sau *Aurelian Theodor Tinculescu*: un înșelat de demoni, care se considera *medium* sau *vizionar*. A se vedea: http://www.revistamagazin.ro/content/view/1612/4/.

[242] Ms: ...*hizii*. Sunt ilizibile două litere.

3742. Cum izvora din mine frumuseţe!
Să înflorească în lumea diafană*,
Spre alte ceruri, de-a pururi
Să mă cheme.

3746. Când priveşti în jos coboară cerul
Şi când Te uiţi în sus ne urci[243] în cer.

[243] V: (ne) *primeşti*.

3748. Duhurile acestea pământene[244]
Care-şi iau trupul din pământ,
Din piatră, din cer, din apă
Să-şi poarte privirea şi harul*.

[244] Oamenii.

3752. Curge-n ape voia Ta;
Apele Te vor cânta,
Fiinţa[245] Te va căuta.

[245] Omul Îl caută pe Dumnezeu, căci spre El tind toate câte sunt.

3755. Cântare[246] sunt sub cer.
Eu am cântat Împărăţia Cerurilor,
care se creează în om,
de către harul lui Hristos.

[246] E o confesiune, pentru că Fericitul Ilie a fost o cântare neîntreruptă pe pământ, un lăudător necontenit al Prea Sfintei Treimi.

O întâmplare* care a fost* povestită* ca*[247]
… …. să vedem*….. …. care este
…… fără …. … ……… ……. ….
infinit ca Dumnezeu.

[247] Urmează patru rânduri aproape indescifrabile, scrise cu creion negru. Voi reda amănuntele pe care le-am înţeles. Punctele reprezintă cuvinte nedescifrate.

Cuvinte de rămas bun[248]

Nu plângeţi, ci bucuraţi-vă, căci a venit timpul să mă nasc în altă lume mai strălucitoare şi mai bună, mai aproape de Dumnezeu!

[248] Scrise de către domnişoara Green, fiica sa, la dicteul Fericitului Ilie. Sunt cuvintele care ne încălzesc şi ne bucură lacrimile, acum, când el nu mai e în mod trupeşte, cu noi.

[Aiud. 196?] *[249]

Rugăciune

Mă îngrozesc şi mă cutremur,
Cum Fecioară, ai născut pe Dumnezeu.
Feciorie creatoare,
Fii de-a-pururi arzătoare
În pieptul meu.

Mocanu

Ceea ce ai primit bucurie prin Îngeri
și ai născut pe ziditorul Tău, Fecioară,
miluieşte-ne pe noi!

Că sunt nimic în faţa Ta e prea puţin ca să zic. Că nu exist şi doar Tu exişti e mai drept să socotesc.

…+ …+

[249] De aici și până la sfârşitul poeziei lui Gyr – în afară de propoziţia care începe cu cuvintele: „Că sunt nimic…" şi un alt text, de două rânduri, aproape ilizibil – au fost scrise de fiica sa, la dicteul său.

3759. Se-ncununează mistic dansul frumuseţii,
În linii drepte, cercuri şi spirale;
Pe valurile-înmugurite-ale tristeţii,
Spiritualul eros, extatic, în ocoale[250].

[250] Ultimul vers propriu din acest volum, unde găsim 804 versuri personale. Astfel, în primele 3 volume ale ediției de față avem 3762 de versuri ale Fericitului Ilie.

Am văzut cum universul, cosmosul se concentrează şi ajunge un punct…

Şi, mai departe, punctul se anihilează de la sine, se neagă pe sine, dispare şi moare.

Dar după aceasta, din moarte şi neant, din negaţie, în mod spiritual, apare iarăşi un punct, care devine luminos, se aprinde şi un nou cosmos apare.

Aceasta este acţiunea *de dispariţie* şi *de apariţie* a lumilor în univers, în cosmos. Slavă lui Dumnezeu!

Aceasta se întâmplă şi în lumea materială şi în lumea spirituală şi în unitatea cosmică spirit-materie.

Dumnezeu este mai presus de toate acestea. Nu *se confundă* cu cosmosul, dar se poate *uni* cu cosmosul pentru îndumnezeirea lui[251].

---

[251] E vorba despre omul credincios.

Dumnezeu creează … …. …. …. …. şi dragoste.

Dumnezeu creează din bucurie şi din dragoste, prin care arată cosmosului, puterea şi iubirea Sa, pentru creaţia pe care o îndumnezeieşte şi o ţine la sânul Său.

Tehnica budistă şi yoghină este o tehnică de spiritualizare, până la cele mai înalte trepte ale spiritului uman, până la confundarea lui cu cosmosul, dar rece.

Mistica creştină este tehnica spiritualizării până la confundarea[252] cu Spiritul suprem, cu Dumnezeu, prin care se obţine îndumnezeirea, în bucuria iubirii şi fericirii spirituale a omului.

Tehnica budistă, yoghină aparţine numai puterii spirituale omeneşti.

Tehnica mistică creştină aparţine puterii spiritului uman, ajutată de Duhul lui Dumnezeu.

…+

---

[252] Unirea cu Dumnezeu. Nu e vorba de faptul, că sufletul unui Sfânt ar ajunge *în locul lui Dumnezeu*, ci că acesta *se uneşte* cu Dumnezeu, cu lumina dumnezeiască în mod total.

Radu Demetrescu Gyr[253]

Nu eşti înfrânt atunci când sângeri
Şi nici când ochii-n lacrimi ţi-s,
Adevăratele înfrângeri
Sunt renunţările la vis.

Atât cât inima ta cântă
Ce-ţi pasă umărul înfrânt[254],
Ce-ţi pasă un braţ şi-o spadă frântă,
Când te ridici cu-n steag mai sfânt?

[253] E vorba de *a treia* și *a doua strofă* din poemul *Îndemn la luptă*, într-o formă puțin diferită față de varianta de aici: http://www.cerculpoetilor.net/poet.php?idp=30#. Însă, cu siguranță, varianta pe care o prezentăm aici e cea pe care a învățat-o în detenție.
[254] V: *ce-i rupt*. Însemnarea e făcută de către Fericitul Ilie.

*[255]
… … … Istoria*…. ….
…Negoiţescu[256]… … …
Virgil Ierunca[257] în 1968
Ion Solocanu[258]
Dorin Tudoran[259]
Mircea Eliade[260]
Monica Lovinescu[261]
….M. …(…)
Virgil Toma*
... ...
Gelu. ...
…Cioran[262]*
Vintilă Ho[263]...
... ...
Eugen Ionesco[264]
... ...
... ...
Paul Goma[265].

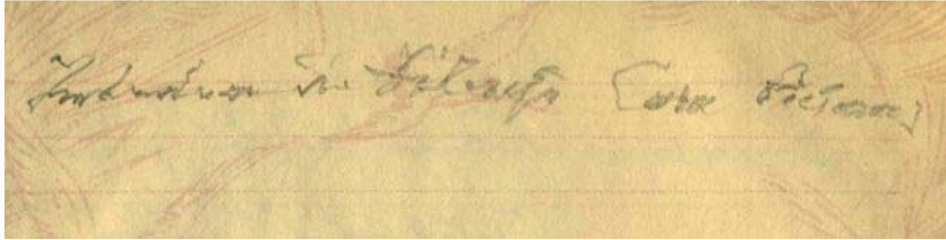
Comisia Naţională pentru nedreptăţile din timpul Dictaturii, Aleea Marii Adunări Naţionale, nr. 4, sect. 4, Bucureşti, telefon: 162.150.

---

[255] Mai mult de jumătate din acest caiet e nescris. Pe ultimele foi mai sunt unele însemnări, dar scrise foarte tremurat, încât nu pot fi înţelese în mod deplin.
[256] Ion Negoițescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ion_Negoi%C5%A3escu.
[257] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Virgil_Ierunca.
[258] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ion_Solcanu.
[259] Blogul său: http://www.dorintudoran.com/.
[260] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Eliade.
[261] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Monica_Lovinescu.
[262] Emil Cioran: http://ro.wikipedia.org/wiki/Emil_Cioran.
[263] Probabil *Vintilă Horia*: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vintil%C4%83_Horia.
[264] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Eugen_Ionescu.
[265] Saitul său, cu opera sa pentru download: http://paulgoma.free.fr/.

Introducere în *Filocalie*

Doru Picioruş[266]

Necredinţa Max…

Sinuciderea*, lacrimi, mila,…
În răni* şi cele….
Tatăl său de drept

Par* metafore, par* poezii
dar sunt realităţi în fond,
de necomunicat altfel.
Desfăşurarea în valuri a mii
de nuanţe ale aceleiaşi culori.
Ieşirea din spaţiu şi timp,
prin acceleraţie infinită şi
plasarea în veşnicia liniştii
şi a unui spaţiu care se creează
pe sine din neant[267].

---

[266] Numele meu. Probabil l-a scris, atunci când ne-am întâlnit, pentru ca să nu îl uite.

[267] Aceste rânduri sunt ultimele din primul său caiet manuscriptic.
Când am primit toate cele 6 caiete manuscriptice de la Fericitul Ilie, mi-am notat, în tren, următoarele lucruri, pe ultima foaie a caietului de faţă: „Le-am primit, cu lacrimi în ochi, astăzi, 21 aprilie 2003. Părintele meu mi-a făcut cel mai mare dar al vieţii mele. Pentru Sfintele lui rugăciuni, miluieşte-mă şi pe mine, păcătosul!”.

Cuprins

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş